

R O M Â N I A
JUDEȚUL BUZĂU , COMUNA BOZIORU
CONSILIUL LOCAL BOZIORU

H O T Ă R Ă R E

Privind efectuarea demersurilor de înscriere a
comunei Bozioru în Planul de amenajare a teritoriului național
– Secțiunea VIII-a – zone cu resurse turistice

Consiliul Local al Comunei Bozioru, jud. Buzău, întrunit în ședință
<<extraordinară>>;

Ținând cont de prevederile legale:

- Cap.III art.15 pct. 1) și pct. 2) și Cap. III art.16, pct. c) din metodologia pentru analiza potențialului turistic;
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr.142/2008 privind aprobarea Planului de Amenajare a teritoriului național Secțiunea VIII - zone cu resurse turistice aprobată cu modificări prin Legea nr.190/2009, pornind de la prevederile căreia a fost elaborată Metodologia pentru analiza potențialului turistic;
- Ordinul comun al viceprim-ministrului, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri nr.549/518 din anul 2016, publicat în Monitorul Oficial nr.444/14.06.2016, Partea I.
- Prevederile art. 3 alin. (2), art. 31, art. 40-49 și art. 80-83 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

Având în vedere:

- Referatul de aprobare al primarului comunei, înregistrat sub nr. 26/03.01.2023;
- Raportul compartimentului de specialitate, înregistrat la nr.27/03.01.2023;
- Rapoartele de avizare ale comisiilor de specialitate ale Consiliului Local Bozioru, cu caracter consultativ;

În temeiul art. 196, alin (1) litera a) din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 57 din 3 iulie 2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare:

HOTĂRĂȘTE:

Art.1 - Se aprobă efectuarea demersurilor a Unității Administrativ - Teritoriale Bozioru, județul Buzău în Planul de amenajare a teritoriului național Secțiunea VIII-a cu resurse turistice, în conformitate cu prevederile legale incidente.

Art.2 - Compartimentul de implementare Proiect PNDR „Dezvoltarea Potențialului Turistic” din cadrul aparatului de specialitate al primarului va duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art.3 - Secretarul General al Comunei Bozioru, Județul Buzău va transmite prezenta hotărâre autoritatilor și instituțiilor publice interesate, și va face publicitatea cerută de lege.

BOZIORU

Nr.2/06.01.2023

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚĂ

MIRICĂ Maria-Nicoleta

.....

CONTRASEMNEAZĂ,

SECRETAR GENERAL COMUNĂ

OPREA MIRELA

.....

Această hotărâre a fost adoptată de Consiliul Local al Comunei Bozioru, județul Buzău, în ședința <<extraordinară>> din data de **06.01.2023** cu respectarea prevederilor art. 139 alin.(3) lit.a) din O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, cu un număr de, _____ voturi „pentru”, _____ voturi „împotriva”, _____ și voturi „abțineri”, din _____ consilieri prezenți, din numărul total de 9 consilieri în funcție.

CARTEA ALBĂ A COMUNEI BOZIORU

Iunie 2008

Material editat în cadrul proiectului “ Subsidiaritate și Dezvoltare Locală” finanțat prin Programul: Phare 2005 Consolidarea Democrației în România Componenta 2 – Democrație, drepturile omului, statul de drept, independența justiției și lupta împotriva corupției

Editat de Asociația Formare, Dezvoltare, Asistență (FORDA), Buzău, Iunie 2008

Autori:

RALUCA NENCIU – Consultant dezvoltare comunitară (Asociația FORDA)

NARCIS DOBRU – Consultant tehnic (Instituția Prefectului – Județul Buzău)

„Subsidiaritate și Dezvoltare Locală”

2

Proiect finanțat prin Programul Phare 2005 Consolidarea Democrației în România/Componenta 2 – Democrație, drepturile omului, statul de drept, independența justiției și lupta împotriva corupției.

CUPRINS

A – DATE DESPRE COMUNITATE	pag. 5
1. Introducere.....	pag. 5
Obiectivele studiului, Metodele folosite, Date, surse, interviuri	
2. Date generale	pag. 6
3. Scurt istoric	pag. 8
4. Comuna în sistemul local și zonal de așezări.....	pag.11
5. Resurse umane	pag. 12
Populația, Forța de muncă	
6. Activități economice	pag. 15
Principalele sectoare economice (scurt istoric și situația actuală), Sectorul Întreprinderilor Mici și Mijlocii (IMM), Asociații Familiale (AF) și Persoane Fizice Autorizate (PFA)	
7. Administrația publică	pag. 17
8. Resurse naturale	pag. 19
Resurse de mediu, Resurse de teren	
9. Resurse fizice și de producție	pag. 20
Terenuri în intravilan, Terenuri în proprietate publică	
Infrastructură tehnică. Alimentare cu apă și salubritate, Rețeaua de drumuri	
Infrastructura socială. Educația, Sănătatea, Cultura	
Locuințele și resursele din gospodăria. Animalele din gospodăria pe localități Populația afectată de sărăcie	
Valori ale fondului construit.	
10. Resurse financiare	pag. 23
11. Mediul extern	pag. 25
B – IDENTIFICAREA NEVOILOR ȘI PRIORITĂȚILOR CETĂȚENILOR – ANCHETA DE OPINIE	pag. 26
1. Precizări metodologice	
2. Grafice	
3. Interpretarea rezultatelor	
C – EVALUAREA POTENȚIALULUI DE DEZVOLTARE LOCALĂ – ANALIZA SWOT	pag. 55
Bibliografie, Anexe	

A – DATE DESPRE COMUNITATE

1. Introducere

1.1 Contextul studiului

Prezentul studiu servește drept document suport în cadrul Proiectului „Subsidiaritate și Dezvoltare Locală”. Proiectul este finanțat de Uniunea Europeană prin Programul Phare 2005 Consolidarea Democrației în România/Componenta 2 – Democrație, drepturile omului, statul de drept, independența justiției și lupta împotriva corupției.

Scopul proiectului

Creșterea gradului de implicare a cetățenilor în procesul decizional de la nivelul a 8 comune ale Județului Buzău urmand a se concretiza în elaborarea a 8 strategii de dezvoltare locală, într-o perioadă de 10 luni, pe parcursul anului 2009

Necesitatea strategiei de dezvoltare locala

Integrarea Romaniei in Uniunea Europeana, de la 1 ian. 2007, permite accesarea de fonduri externe nerambursabile pentru dezvoltarea rurala si regionala, pe baza elaborarii de strategii de dezvoltare locale (documente necesare la depunerea cererilor de finantare) si proiecte de finantare. Pe baza strategiilor, liderii administratiei locale vor putea identifica exact nevoile cetatenilor, cat si ordinea prioritatilor de actiune, tinand cont de cerintele cetatenilor.

Comuna Bozioru este una dintre cele 8 comune cuprinse în proiect.

1.2 Obiectivele studiului

Studiul reprezintă o diagnoza a situației existente a stării economico – sociale și administrative a comunei Bozioru, care este pus la dispoziția liderilor de opinie în cadrul dezbaterilor din timpul procesului de participare publică, care să le faciliteze acestora formularea unei Strategii de dezvoltare locală și a unui Plan de acțiune.

1.3 Metodele folosite

Pentru elaborarea studiului au fost folosite mai multe metode și anume:

- Culegerea de date din surse primare de informații: date statistice, date puse la dispoziție de autoritatea publică locală
- Culegerea de date secundare precum documentații de urbanism și amenajarea teritoriului, monografii, documente cu caracter strategic sau programatic ale unor instituții județene, regionale sau centrale;
- Observație directă prin deplasări la fața locului ;
- Ancheta de opinie realizată în cele 10 sate componente ale comunei Bozioru, în zilele _____.
- Analiza SWOT¹ (puncte tari, puncte slabe, oportunități și amenințări), realizată pe baza datelor colectate și a anchetei de opinie.

1.4. Surse, date, interviuri

Sursele de informare au fost anuarele statistice și datele de recensământ publicate de Institutul Național de Statistică (I.N.S.) și de Direcția Județeană de Statistică Buzău (D.J.S.) precum și datele furnizate de Primăria Comunei Bozioru.

Informații generale și de detaliu au fost obținute din Planul Urbanistic General al Comunei Bozioru din anul 1999, precum și din consultarea altor materiale de sinteză întocmite de instituțiile de la nivel de județ.

Au fost realizate și discuții pe probleme specifice cu funcționarii compartimentelor din Primăria Comunei Bozioru.

2. DATE GENERALE

Comuna Bozioru se afla amplasată în zona din nord-vestul județului Buzău la 25 km de la Măgura pe D.J. 203 L și la o distanță de aproximativ 50 km de orasul de reședință al județului. Este o comună mică cu o suprafață de 36,782 km², 512 familii, 1278 locuitori.

Are 10 sate : Bozioru, Izvoarele, Ulmet Văvălucile, Scăeni, Buduile, Fișici, Găvanele și Nucu și Gresia iar în trecut avea 20, fiindcă "țineau" de Bozioru și sate care azi aparțin comunelor vecine.

Ocupațiile principale ale locuitorilor sunt: creșterea animalelor, agricultura, exploatarea plantațiilor pomicele, exploatarea lemnului și alte culturi pretabile zonei de deal .

Relieful Fizico-geografic, localitatea se prezintă ca un șir de culmi de 600-900 m., tăiat în două părți inegale de apa Bălăneșei. Terasele de vale cu satul Bozioru și catunul Râu își dau mâna peste deal cu depresiunile din partea centrală a ulucului de contact Chiojd-Sibiciu-Scăeni-Lopătari în care se adăpostesc precum păsările în cuiburi satele Buduile, Scăeni, Văvălugi, Fișici și Găvanele. Diferența de altitudine (460 m la intrarea în comună, 1095 Vf. Zboiu și 1115 Vf. Arsenia dă reliefului aspect fragmentat, frământat, cu maluri sterpe de pe care a fugit solul până la roca-mamă, cu trovanți de eroziune, cu falii pronunțate, cu pereți care au o stratigrafie chinuită, cu coame ca dinții de pieptene care, stânenite în efortul lor de ridicare la cer, aruncă haina vegetației, cu stânci presărate cu cochili de melci, de scoici sau de alte vietăți trăitoare în marea-mamă acoperite meleagurile cu milioane de ani în urmă și cu numeroase fenomene de modelare naturală a versanților.

Ca număr de locuitori pe sate comuna Bozioru se prezintă astfel:

Nr. crt.	Localitate (sat)	Populație 2002
1.	Bozioru	447
2.	Izvoarele	204
3.	Ulmet	94
4.	Gresia	8
5.	Fisici	112
6.	Gavanele	146
7.	Nucu	101
8.	Vavalucile	59
9.	Scaieni	83
10.	Buduile	24
Total		1278

Coordonatele geografice ale localității sunt: 45° 23' latitudine nordică și 26° 29' longitudine estică.

Pe raza comunei Bozioru se regasesc izvoare cu ape minerale și sulfuroase majoritatea aflându-se în satele Fisii, Gavanele și Nucul, izvoare care la momentul actual nu sunt folosite la potențialul maxim din lipsa de investitori sau de fonduri la bugetul local care să contribuie la valorificarea potențialului balnear al acestora.

În satul Fisici înainte de anul 1989 funcționau Baile Fisici, stațiune în care atât localnicii cât și cei veniți la tratament aflau vindecarea diferitelor afecțiuni reumatice și gastro-duodenale cât și Hotelul Fisici care la data actuală se află în administrația Direcției Județene Pentru Tineret Buzău, dar care nu poate fi utilizat fiind într-o stare avansată de degradare.

Vegetația

Vegetația este specifică zonei de deal și de îmbimare cu zona montană; predominante sunt pădurile de foioase: stejar, gorun, fag și alte specii (frasin, paltin, anin, plop), pe înalțimi întâlnim vegetația pădurilor de conifere dar întâlnim și specii de arbuști precum cățina și macesul.

Fauna

Fauna este reprezentată de animale ca: ursul, lupul, râsul, iepurele, vulpea, veverița, mistrețul, căprioara și cerbul și pe alocuri și ciuta.

Clima

Clima este temperat – continentală moderată. Temperatura medie a verii este de 22,1°C iar a iernii de 1,5°C.

3. SCURT ISTORIC²

Numele comunei îl dă satul de reședință. Între 1952-1968 ea s-a numit Râu, crezându-se că numele **Bozioru** vine de la familia “de bogătași” Bozioreanu, persecutata de către autoritățile comuniste ale vremii. În realitate, **Bozioru** este ca și hidronimul **Buzău** un nume de origine tracă, format din radicalul buz, buzi + sufixul latin –olus. Prin rotacizare înainte de sec. al VII-lea s-a ajuns la forma Bozioru, cu diminutivul **Buzăuioru**, adică **Buzăul cel mic**. Ca multe nume vechi, și acesta a fost întâi dacic, apoi slav. **Bozioru** este deci un toponim motivat, format pe terminologia populară și surprinde caracteristica cea mai izbitoare (atunci) a locului: prezenta unui plante denumite „boziu”. Pe lângă vechime, are o incontestabilă singularitate: nici un alt sat din țară nu l-a purtat și nu-l poartă, deși nume înrudite sunt multe. În plus, **Bozioru** este un nume unic deoarece în întreg spațiul românesc (inclusiv diaspora) nu a fost și nu este întâlnit.

Fizionomia distinctă a comunei Bozioru o dau două realități complexe ale locului: vestigiile rupestre de la Nucu și „plânsul stâncilor” – apele minerale ale zonei. Vestigiile rupestre reprezintă un fenomen spiritual, istoric și social unicat, mărturie a unui trecut îndepărtat. Aici au ființat din vechime, iar ruinele lor dăinuie, grote, adăposturi primitive în piatră cu rol de locuire și străjuire, altare de rugă, lăcașuri cu funcții magico-religioase și biserici creștine săpate integral sau parțial în stâncă. Pereții lor conțin urmele unor practici și trăiri spirituale de peste 3 milenii. Indiscutabil, zona se leagă de începutul pătrunderii creștinismului la noi, un creștinism popular în formă latină, dar înglobând și unele „supraviețuiri păgâne” (M.Eliade). Paleocreștinismul a avut aici “un vestit ansamblu sihăstresc... cel mai vechi centru călugăresc din Carpați”. Modestele lăcașuri de sub streășina munților, în număr de 12 și alcătuit, „deși în mic, un alt Sfânt Munte, românesc”, au edificat o tradiție de viețuire monahală hotărâtoare apoi în declanșarea renașterii isihaste – „cel mai important fenomen spiritual din ultimele 3 secole ale celui de-al doilea mileniu al creștinismului”³. Școlile mănăstirești, bibliotecile și activitățile culturale au înscris printre sursele active ale culturii românești vechi și acest minuscul centru din subcarpații Buzăului. Prin Al. Odobescu, P. Chihai, prin volumele „Vestigiile rupestre din Munții Buzăului” și „Spiritualitate și istorie la întorsura Carpaților” (1983) sihăstriile rupestre de la Nucu au devenit cunoscute pe plan național și internațional. S-au pronunțat asupra lor renumiți teologi (D. Stăniloae, I. G. Coman, Em. Popescu) și istorici români (C. Giurescu, V. Căndea și V. Boroneanț).

Personalități locale

Ion Lupu, născut la 15 noiembrie 1882 la Ripiceni, județul Botosani, cunoscut ca “învățător de o viață” la Bozioru. La 31 ianuarie 1904 este repartizat ca învățător la

² Datele de la aceasta lucrare sunt extrase din materiale provenite și publicate de prof. Mindricel Ilie

Scoala Garla din comuna Bozioru. Timp de o viata acesta s-a ocupat de cresterea si educarea copiilor din Bozioru, fiind numit si subinspector scolar.

Totodata, s-a ocupat si de obstea sateasca si a infiintat in comuna, impreuna cu Ion I.Ganescu, fost primar si parlamentar, in anul 1904, Banca Populara „Stejarul”, in anul 1909 Obstea sateasca „Crucea Spatarului” (societate cooperatista de productie, arendare si exploatare de paduri), in anul 1911 Cooperativa de paduri „Codrul Verde”, iar in anul 1923, ca membru in comisia de impropietari, a cerut si a alocat terenul aferent pentru construirea Caminului Cultural din satul Bozioru.

Aceasta personalitate locala s-a remarcat si in domeniul cultural, infiintand prima biblioteca comunala la Bozioru, recunoscuta legal abia in anul 1957, institutie de cultura care a dainuit pana in zilele noastre purtandu-i numele din anul 1997.

Ilie Mîndricel, nascut la data de 2 noiembrie 1943 in satul Crevedia Mica, comuna Crevedia Mare, judetul Giurgiu. Absolvent al Facultatii de limba si literatura romana si al Facultatii de filozofie, ambele din cadrul Universitatii Bucuresti, a fost repartizat in anul 1967 ca profesor in comuna Bozioru.

Statornicit in comuna, a activat ca profesor la Scoala cu cls.I-VIII Bozioru, facandu-se remarcat si ca publicist, autor de proza scurta si documentaristica. A debutat cu proza umoristica si epigrama, dar s-a specializat in publicistica culturala, pe teme litarare, lingvistice si istorice.

Autor a peste 50 de studii și comunicări de istorie a culturii, învățământului și spiritualității locale, neobosit căutător prin arhive și biblioteci a tipărit „*Vestigiiile rupestre din munții Buzăului*” (1980) și „*Izvoare din adâncuri. Începuturile învățământului buzoian la sate*” (2002), „*Chemarea clopotelor scufundate*” (2006) și „*Vestigii rupestre si alte locuri magice din Muntii Buzaului*” (2008).

Istoricul administrativ

Prima atestare documentara a comunei Bozioru a fost in anul _____ in _____.

In anul 1912 comuna este mentionata cu o populatie de 2242 locuitori si 620 de case iar la recensamantul din anul 2002 cu un numar de 1278 locuitori si 570 locuinte.

Din anul 1992 pana in prezent valorile densitatii medii a populatiei se mentin relativ constante variind intre 37,7 locuitori/km² la 34,74 locuitori/km².

Structura etnica 94,7% romani si 5,3% rromi.

5. COMUNA ÎN SISTEMUL LOCAL ȘI ZONAL DE AȘEZĂRI

Comuna Bozioru este una dintre cele 82 comune ale județului Buzău si este situata in apropierea oraselor Buzau (50 km), Patarlagele (50 km), Nehoiu (80 km) si Brasov (165 km).

Accesul în zonă este relativ simplu: din D.N. 10 Brașov-Buzău, cu abatere în stânga la Măgura, se pătrunde pe Valea Bălănesei (D.J. 203 L, asfaltat până la Bozioru), ață pe care se înșiră, urcând spre munte, comunele Pârscov, Cozieni, Bozioru, Odăile și Brăești (60 km de la Buzău, 30 de la Măgura). De la Brăești drumul urcă la Goidești (D.C. 82), lasă în urmă satul Ivănețu și ajunge la răscrucea de pe Fulgeriș. În stânga se coboară pe Tainița până la Gura Teghii, iar în dreapta, prin Plaiul Nucului, la Lopătari și Mânzălești, cu posibilitatea de a trece de la Vintilă Vodă la Sărulești și Bisoca sau de a

coborî pe D.J. 203 K la Buzău prin Beceni, Cernătești, Săpoca și Mărăcineni (60 km de la Lopătari). Localitățile erau legate în trecut pe sub munte de “drumul dintre plaiuri și județe”, care de la Râmnicu Sărat (atunci, județ separat), intra în Buzău pe la Bisoca, ajungea la Lopătari, traversa apoi Saacul (județ împărțit în 1845 între Buzău și Prahova) și intra în Transilvania pe la Comandău. Din el se desprindea ”calea Dâmboviței” care șerpuia tot pe sub dealuri, despărțind plaiul Pârscov de Buzău și pe sub Istrița, în plasa Sărății, răzbătea spre Târgșor și București, dând călătorilor șansa de a se ascunde și apăra în caz de pericol, fapt imposibil în câmp deschis.

Din satele comunei, satul **Scăieni** are o vechime mai mare. După legendă, începuturile i se pierd în negura timpurilor. La vale de el, în Siliște, ar fi fost cândva sat tătăresc. Sătenii “au dat mână de ajutor” în bătălia de la Posada (1330), iar după luptă “s-a pripășit” un moș Scăian, Săcuian sau Stoian cu ceata lui de “ungureni”. Păstrându-se “la sânul domniei” (alt-fel nu se putea, de vreme ce era vechi sat de cordon), scăenarii repetă ajutorul și la Rovine (1394), primind acum răsplata domnească. Toți bătrânii știu că moșia Scăieni a fost danie domnească dată înaintașilor de Mircea cel Bătrân. Faptul se confirmă prin tradiție și documentar, acte târzii referindu-se la “hrisovul răposăților domni Mircea Vvd. și Mihnea Vvd.”. Dar hrisoavele pierind, întăriri ale lor dăduseră Radu de la Afumați (1524), Moise Vv. (1529-1530), Petru cel Tânăr (1559-1568) și Matei Basarab la 1651. Scrise unele după altele și pierdute, cu excepția ultimului, toate precizau că se dăduse moșie ohabnică în veci Scăenilor “pentru dreaptă și credincioasă slujbă”.

Numele satului apare și în variantele fonetice **Scăiani**, **Săcuiani**. Ultima evocă primele veacuri din mileniul al doilea când ardeleni persecutați trec munții și se stabilesc la noi. Ambele sunt toponime sociale provenite din antroponime, numele satelor vechi venind de la al cneazului (boierului) cu sufixele -ești, -eni (-iani), pluralele lui -escu și -(e)anu, care indică originea personală a locuitorilor, descendenții celui ce a întemeiat sau stăpânit satul. Dacă legendele și documentele arată vechimea satului Scăieni, numele, prin forma sa lingvistică, îl arată ca pe unul dintre cele mai vechi din zonă.

Despre întemeiere, putem spune de legenda celor 9 căpitani ai lui Negru Vodă care l-au ajutat să alunge tătarii și, răsplătiți cu moșii, au întemeiat satele Sibiciu, Colți, Bozioru, Bălănești, Brăești, Goidești, Lopătari, Beșlii și Mănești. Dealurile au oferit condiții bune de trai. De aceea, cercetările arheologice evidențiază la Bozioru o mare continuitate de locuire, începând din neolitic, eneolitic (cultura Gumelnița), din epoca bronzului (cultura Monteoru), din ambele vârste ale fierului și de la populații geto-dacice (așezări de tip davă: vatra Scăenilor, Siliște, Găvanele). Peștera de lângă Nucu conține urme de locuire din epoca bronzului și din sec. VI-IV î.H.

Față de realitățile arheologice și reperele istorice discutate, atestările documentare apar târziu, în sec. al XVI-lea. Primul sat atestat documentar este Ulmet, 1515, hrisov de la Neagoe Basarab. Acest domn (1512-1521) apare și în pomelnicul de la Agaton. În 1524 Radu de la Afumați înnoiește dania către Scăieni. Acte târzii care citează din acest hrisov atestă existența schiturilor de la Nucu, cu nominalizarea Agatonului, Vf. Boziorului, Vf. Cicilii și a satelor Nucu și Scăeni. Între 1543-1547 registrele vamale ale

Brașovului au consemnat oameni din Scăeni intrați cu marfă în oraș. La 1587 Mihnea Turcitul dăruiește moșie mănăstirilor Motnău, Agaton și Bogoslov. În 1596 Mihai Vi-teazul ctitorește mănăstirea Sf. Gheorghe, atestată în acte la 1638, cu Găvanele, Vornici, Profiru. Satul Bozioru fusese întemeiat de cetele Torcea și Spoială din moșnenii Scăeni la sfârșitul sec. al XVI-lea. Minciuneștii roiseră spre estul moșiei, la Ulmet și Moșești. Bozioru e atestat la 1684 când Vasile Bozioreanu își vinde ocina lui Mihalcea sluger din Căndești. În 1699 se vede mai clar dependența de Scăeni, acum vânzându-se 60 de stâneni “ocină bună și dreaptă la Bozior în Scăeni”.

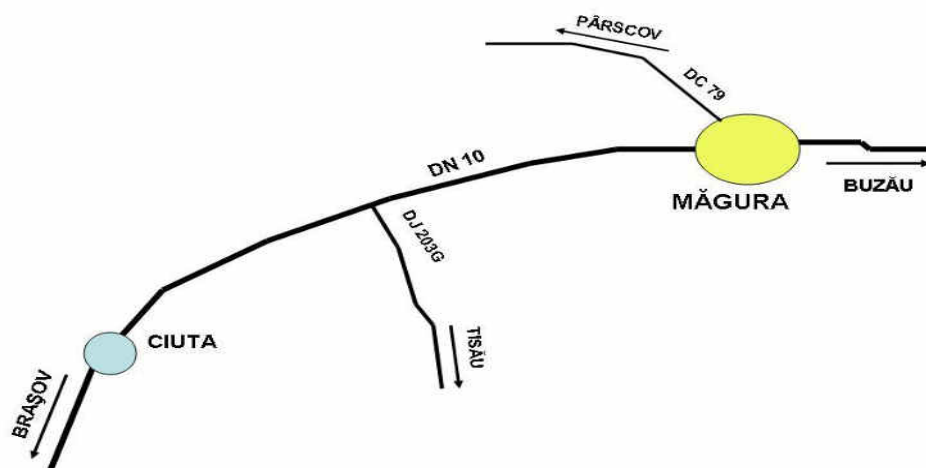
Schiturile și moșnenii au avut moșii distincte. A moșnenilor începea sub Dâlma și ajungea în apa Bâșcii, înconjurând pe 2 părți trupul de 500 ha al schiturilor, gol, stânci, pădure și fânețe, în nord, la hotarul cu Gura Teghii și Brăești. Ca sat moșnenesc, Scăeni “umbla pe 6 moși” – formă de stăpânire în devălmășie a pământului de către toți descendenții primului proprietar (moș). Prin moștenire cetașii se înmulțesc, venitul e mic, iar prin înfrățiri și vânzări “la vreme de foamete” moșnenii și pământul lor scad. Documentele sec. XVII-XIX sunt zapise de vânzare-cumpărare, cărți de judecată și hotărnicie, de blestem pentru aflarea hotarelor, dani, înfrățiri. Ele vorbesc de încălcări și mutări de pietre, de învoieli și mărturii de stăpânire etc. Analiza mutațiilor imobiliare relevă fărâmițarea moșiilor moșnenești și mănăstirești și închegarea treptată a unor mari domenii ale boierilor Căndești, ajunse apoi de la cpt. C-tin Filipescu la Ianache Văcărescu și date de el ca zestre fiicei și ginerelui – marele logofăt N. Băleanu.

Marile puteri ale locului au fost piatra, lemnul și omul. Conform zicalei “omul sfințește locul”, factorul antropic a supus și s-a impus, folosind resursele și creând ocupații și instalații pentru valorificarea lor – creșterea vitelor și lucrul pământului, cu accent pe pomicultură. Împuținați, moșnenii s-au amestecat cu clăcașii, majoritari la Ulmet, Izvoarele, Găvanele și Nucu. Prin plecări și depopulare naturală, unele sate au rămas pustii – Piatra și Gornet. Împroprietăririle au atribuit pământ în câmp, la 150 km, fapt ce a dus la părăsirea păstoritului transhumant și a născut agricultura transhumantă, adică pendulare cvasipermanentă deal-șes.

Comuna Bozioru se învecinează :

- la nord cu comuna Gura Teghii,
- la sud cu comuna Cozieni;
- la est cu comunele Braesti si Odaile;
- la vest cu comunele Colti, Panatau si Orasul Patirlagele;

Figura 1: ?????????????Comuna Bozioru și sistemul local de așezări din care face parte

5. RESURSE UMANE

Conform legii 351/2001 privind aprobarea Secțiunii IV a PATN, Comuna Bozioru cuprinde o localitate de rangul IV, respectiv satul reședință de comună și 9 sate de rangul V, respectiv satele Izvoarele, Ulmeț, Vavalucile, Scaieni, Buduile, Fisici, Gavanele, Nucu și Gresia.

Elementele și nivelul de dotare ale localităților rurale de rang IV și de rang V sunt redată mai jos:

Rangul IV este atribuit satelor reședință de comună. Dotările minime obligatorii necesare în vederea servirii tuturor satelor din cadrul comunei respective sunt:

- sediu de primărie;
- grădiniță, școală primară și gimnazială;
- dispensar medical, farmacie sau punct farmaceutic;
- poștă, servicii telefonice;
- sediu de poliție și de jandarmerie;
- cămin cultural cu bibliotecă;
- magazin general, spații pentru servicii;
- teren de sport amenajat;
- parohie;
- cimitir;
- stație/haltă C.F. sau stație de transport auto;
- dispensar veterinar;
- sediu al serviciului de pompieri;
- puncte locale pentru depozitarea controlată a deșeurilor;
- alimentare cu apă prin cișmele stradale.

Rangul V este atribuit satelor componente ale comunelor și satelor aparținând municipiilor sau orașelor. Existența unor dotări publice sau comerciale și dimensiunea acestora sunt determinate de numărul de locuitori și de specificul așezării. Dotările minime obligatorii în satele având peste 200 de locuitori sunt:

- școală primară;

- punct sanitar;
- magazin pentru comerț alimentar și nealimentar.

Aceste dotări sunt necesare și în cazul satelor având o populație de până la 200 de locuitori, când satele respective sunt izolate, situate la distanțe de peste 3-5 km față de satul cel mai apropiat care dispune de astfel de dotări.

5.1 Populația

Repartizarea populației comunei pe cele 10 sate componente indică o pondere de 34,98% a populației în satul reședință de comuna, respectiv 65,02% în celelalte sate aparținătoare comunei.

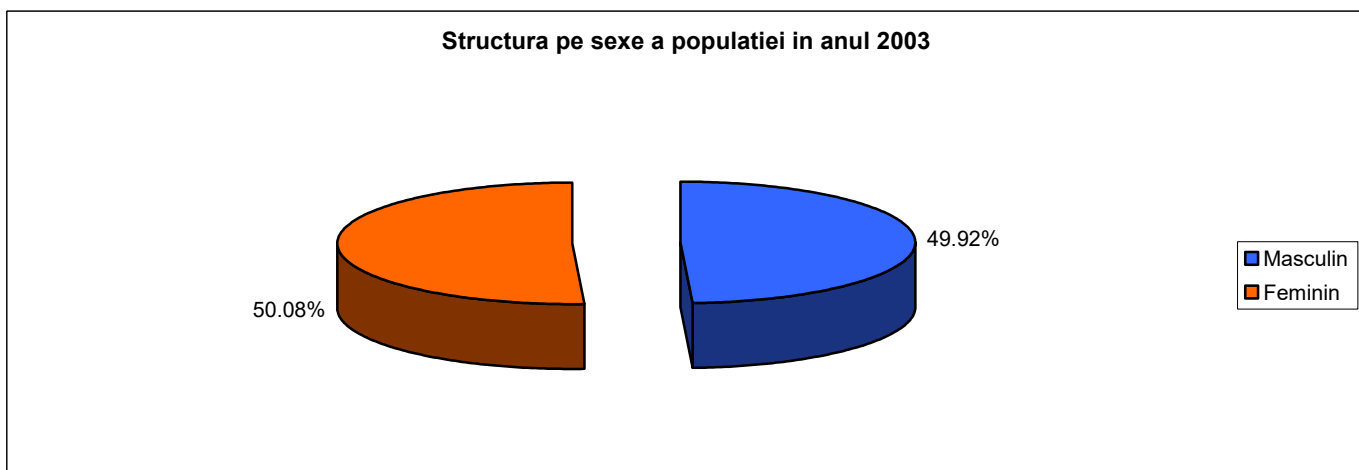
Nr. crt.	Localitate (sat)	Populație in anul 2002	% din total populație in anul 2002
1	Bozioru	447	34.98
2	Izvoarele	204	15.96
3	Ulmet	94	7.36
4	Gresia	8	0.63
5	Fisici	112	8.76
6	Gavanele	146	11.42
7	Nucu	101	7.90
8	Vavalucile	59	4.61
9	Scaieni	83	6.49
10	Buduile	24	1.89
TOTAL		1278	100%

Sursa: DJS Buzau

Structura pe sexe a populației la 1.01.2003

Populația după sexe	Populație totală
TOTAL	1278
Masculină	638
% din total	49,92%
Feminină	640
% din total	50.08%

Sursa: Direcția județeană de Statistică Buzau

După structura pe sexe, Comuna Bozioru cu 49,92% populație masculină și 50,08% populație feminină, se înscrie în tendința manifestată la nivelul județului pentru populația rurală, respectiv 49,15% masculin și 50,85% feminin; pe total comună diferența între populația feminină și cea masculină nu indică un dezechilibru major. În concluzie, putem spune că populația Comunei Bozioru prezintă un echilibru relativ din punct de vedere al structurii pe sexe.

Populația pensionară

Numărul pensionarilor este de 701 persoane, respectiv 588 persoane în satul Magura și 113 persoane în satul Ciuta.

Analizând ponderea pensionarilor din totalul populației, rezulta 29,85 % la nivel de comună, în satul Măgura fiind 42,95 %, iar în satul Ciuta doar 12,94%.

Populația pensionară a localităților comunei Măgura*

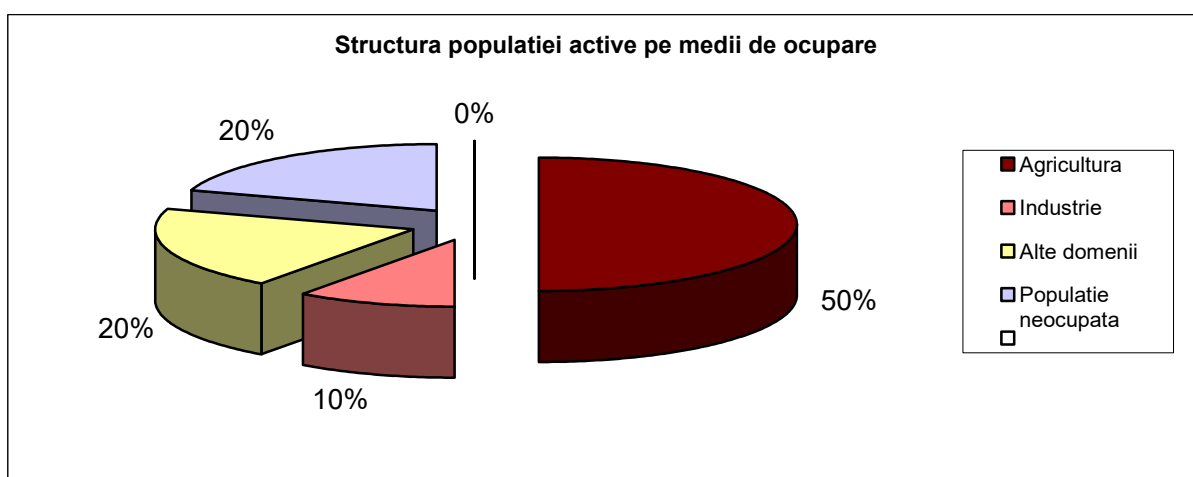
Nr. crt.	Localitate	Populație 2007	% din total pe comună	Pensionari	% din total pensionari	% din total populație
1.	Bozioru	447	12,67	162	33,47	36,24
2.	Izvoarele	204		84		
3.	Ulmet	94		29		
4.	Gresia	8		3		
5.	Fisici	112		45		
6.	Gavanele	146		43		
7.	Nucu	101		55		
8.	Vavalucile	59		20		

9.	Scaieni	83		34		
10.	Buduile	24		9		
Total		1278		484		

*Sursa: Casa Județeană de Pensii Buzău

5.2 Forța de muncă

?????????????????????In anul 2007, Comuna Măgura avea o populație activă⁴ de 1070 de persoane, repartizată în funcție de ocupație astfel : 50% în agricultură, 10% în industrie, 20% alte ocupații, și 20% populație activă neocupată. La aceeași dată erau înregistrați la nivelul comunei Magura 230 salariați⁵(21,49% din total populație activă).

6. ACTIVITĂȚI ECONOMICE

6.1 Principalele sectoare economice (scurt istoric și situația actuală)

În zona Bozioru, în perioada feudalismului, principalele ocupații ale locuitorilor erau agricultura și pomicultura. Satele comunei Bozioru erau cunoscute ca un adevărat bazin pomicol. Localnicii se mai ocupau și cu creșterea animalelor (în special bovine), cultura plantelor, cu arta meșteșugărească – dulgerie, tamplarie, rotarie, cizmarie, fierarie, cojocarie, precum și exploatarea lemnului.

Până în anul 1989, pe raza comunei Bozioru, funcționau:
- o cooperativă agricolă de producție

⁴ **Populația activă**, din punct de vedere economic, cuprinde toate persoanele care furnizează forță de muncă disponibilă pentru producția de bunuri și servicii în timpul perioadei de referință, incluzând populația ocupată și șomerii.

⁵ **Populația salariată** cuprinde numai persoanele care își desfășoară activitatea pe baza unui contract de muncă.

- o cooperativa de consum prin care se derula la acea vreme comerțul cu marfuri alimentare și nealimentare
- o secție de prelucrare a lemnului
- un punct de lucru de prelucrare a fructelor
- un punct de lucru de colectare și distilare a prunelor
- un punct de lucru al Poștei Române
- o secție de morar și panificație
- punct de lucru al Casei de Economii și Consemnatiuni
- un punct de lucru al Băncii Cooperatiste de Credit
- Stațiunea balneoclimaterică Fisici
- un dispensar veterinar
- o secție de colectare a laptelui

Evoluția societății, în special după 1989, a făcut să apară cu timpul noi activități, în special legate de prelucrarea lemnului, comerț de toate felurile și prestări servicii și să dispară altele.

6.2 Sectorul Întreprinderilor Mici și Mijlocii (IMM), Asociații Familiale (AF) și Persoane Fizice Autorizate (PFA)

În acest capitol sunt prezentate informații cu privire la sectorul IMM, care s-a dezvoltat în ultimii 10-12 ani.

Din datele furnizate de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Buzău, la sfârșitul anului 2007, erau înregistrate 23 de societăți comerciale cu sediul în comuna, după cum urmează:

	Sector de activitate	Număr de firme înregistrate la ORC
1.	Comerț cu amănuntul alimentar	3
2.	Comerț cu amănuntul nealimentar	0
3.	Comerț cu amănuntul mixt	4
4.	Comerț cu ridicata și depozitare	0
5.	Alimentație publică	3
6.	Transporturi de mărfuri și persoane	1
7.	Construcții	0
8.	Unități agro - zootehnice	0
9.	Asigurări, bănci	0
10.	Servicii de reparații, întreținere	0
11.	Servicii de publicitate, management, informare etc.	0
12.	Turism și cazare	1
13.	Nedefinit	0
	Total	12

pe baza datelor de la ORC (pentru anul 2007)

6.3. Potentialul turistic

Bozioru este una dintre comunele Buzăului care are potential turistic peste medie. Frumusețea salbatică a peisajului, casele tradiționale, popasul turistic și potecile spre diversele obiective turistice din zona fac ca un sejur petrecut pe aceste meleaguri încărcate de istorie să fie unul de neuitat.

La Bozioru există multe izvoare minerale, cu compoziție diversă, indicate în afecțiuni gastro-duodenale, diabet și reumatisme. Spre a valorifica “plânsul stâncilor” fusesse creată microstațiunea balneoclimaterică “de interes local” de la Fișici. Com. Bozioru este asociată și cu vestigiile rupestre de la Nucu, nucleul acestui fenomen cu extindere mai largă în nordul Buzăului.

Pentru a prezenta aceste două realități, care compun în mare zestrea turistică a așezării, ne imaginăm că sunteți un vizitator venit să le vadă. O informare prealabilă nu strică, așa că înainte puteți cere și dobândi relații la telefonul primăriei – 0238/523036 sau la fax 0238/523333.

Interesează mai întâi cazarea. Se poate face la săteni, prețurile variind în funcție de condiții între 15-30 lei/zi.

Este în funcțiune și un hotel particular, SC Runcosu SRL, tel. 0238/523153. La Fișici există alt spațiu de cazare, pentru contractare se ia legătura cu patronul Terasei Fișici, Marius Văcăroiu, tel. 0238/523227. Un ghid se poate găsi prin primărie sau la școală – 0238/523032.

Pentru prima zi, după cazare și instalare, propunem un traseu ușor, de mers cu mașina și pe jos, 5-6 km, 4-5 ore: Bozioru-Pinu-Râu-Bozioru. Pornești din sat, dar la ieșire părăsești drumul județean și intri pe gârlă. La ultima casă faci la stânga pe Pineanca, afluentul Bălăneșei. Treci prin apă și oprești la Moara Maicilor, o poiană pe stânga în care coboară drumul de la Fișici. Stâna Leului aparține Mănăstirii Sf. Gheorghe – 105 stânjeni de islaz, pădure și pășune cu o stână, vânduți sau dăruiți de moșnenii Scăeni. Ceata Filipoilor vânduse și un vad de moară și pivă, dar nu permitea maicilor să facă moara. După judecată, ea este ridicată. Abia ce începuse măcinișul, că Gr. Budișteanu – arendașul moșiei Pinu a episcopiei reclamă că facerea “zăgastrului” i-a astupat drumul, cere daune și amenință cu astuparea digului. Drumul e reparat și moara cu piva funcționează până la secularizare, când aflăm că “s-au luat de gârlă”.

Oprești la prima casă, la vărsarea Pineancii în Gârla Fișicilor, parchezi mașina și chiar pe mal afli Sarea Pinului. Oamenii au decopertat pământul și au dat de un deposit de sare naturală, din care iau bolovani pentru vite, pentru murături etc. În trecut sarea era monopol de stat și malurile cu sare (înfundate) sau fântânile sărate erau păzite. La Sarea Pinului păzea în 1830 Stan sin Gh. Ciobanu din Bozioru. Sustragerile erau dese - cu spinarea, cu caii, cu căruța, fiecare cum putea. Recuperând paguba, autoritățile aplicau și pedepse – “câte 50 de toege” și “darea pă chezășie altor săteni pentru bune purtări în viitorime”.

Treci iar gârla și urci, ocolind casele până sub culme. Aici, pe un tăpșan, lângă izvor, afli resturi de cărămidă și dărâmături. Atât a mai rămas din biserica de zid a Mănăstirii Pinu. Atestat în sec. al XVI-lea, lăcașul fusesse ctitorit de boiernașii din Sărata. A posedat Dealul Pinului, robi țigani, rumâni, iar mai târziu jumătate din Pen-teleu. Adevăratul ei ctitor a fost Matei Basarab, care “văzând că era mănăstirea de lemn și stricată”, a ridicat în 1647-1648 biserica de zid Nașterea Maicii Domnului, ispravnic fiind Radu căpitan de Buzău. Pisania, adevărată operă de artă, în centru cu stema țării și la colțuri simbolurile celor 4 evangheliști executate în relief plat, se păstrează la Muzeul Național de Istorie. În 1694, fiind scăpătată, “pustie și dezvălită”, C-tin

Brâncoveanu o încredințează lui Mihalcea Cândescu vel stolnic. Actul arată că Pinu fusese “mai dena- inte vream schitișor prost ca și alte schitișoare ce-s află împrejurul ei, de-ș ținea la dâ- sul călugărași sihaștri, iar răposatul moșul Domnii meali Matei Basarab Vvd au făcut această sfântă mânăstire de piatră și s-au chemat muma tuturor schitișoarelor di acolo”. În 1715 erau 2 schituri: Pinul Mare și Pinul Mic. Pe timpul invaziilor Pinu a servit ca loc de refugiu populației înstărite din Buzău. A deținut importante cărți care după dezafectare (mijlocul sec. al XIX-lea) s-au risipit, câteva ajungând totuși la B.A.R.

Pentru a vedea actuala biserică a satului Pinu urmezi o cărare de-a curmeziș și ieși în drumul care urcă din gârlă. După ce s-a năruit mânăstirea, se înalță în 1872 biserica de azi. Bârnela de lemn așezate pe fundație de piatră au fost îmbrăcate la exterior cu șipci ca parchetul, lăcuite cu ulei de in, care dau lăcașului un plăcut aspect. Are pridvor închis, pronaos cu 2 turnulețe patrute, naos cu “sâni”, cu turlă octogonală deasupra și altar decroșat. Interesul ei constă și în păstrarea de la fostul schit a unui stâlp de ancadrament pentru ușă sau fereastră din piatră sculptată și a vechii mese a altarului, picior și față tot din piatră, fixată în curte. Drumul de întoarcere străbate satul, apoi urmează îndărăt apa Pinencii. La vărsare în Bălăneasa, virezi la stânga, ieși în drumul județean și intri în satul Râu. În centru, biserica Sf. Voievozi. Râu este satul moș-nenilor Râureni, desprinși din Scăeni în sec. al XVII-lea. Biserica, certificatul de naștere a satului, datează din 1784 și are un plan dreptunghiular simplu, cu pridvor închis și cu absida altarului decroșată. În stânga, acesta are lângă perete o absidiolă ca o cutie poșta-lă – proscomidia. Inițial pridvorul era deschis, pe stâlpi, dar a fost închis spre a mări lă-cașul. Deasupra naosului, în pod, se înalță o boltă centrală pe nervuri cu 8 laturi încheia-tă cu icoana rotundă a Pantocratorului. Și ea a fost arsă de turci la 1821.

Folosind ce se salvase și dând fiecare ce putea, se ridică alta în 1832. Devenită neîncăpătoare, în 1855 se mărește închizând pridvorul. Pe nadă s-au așezat turlele false. Istoria lăcașului “se citește” după forma și mărimea bârnelor exterioare. Are pictură pe foi de tablă, pictor D. Aldescu, 1910-1912. Mai valoroase, icoanele pe lemn de pe pereți și cele 4 din josul tâmplei. Icoane cu titluri și teme similare sunt în biserica Petrăchești, pe Valea Slănicului. Cărți vechi: “Penticostar”, Buc., 1800, “Evhologhion”, 1808, “Evanghelie”, Buda, 1812, “Triod”, 1816, “Apostol”, Buc., 1820, “Molitvednic bogat”, Buzău, 1835 ș.a.; toate în Col. muzeală a Bisericii Bozioru. Puțini vizitatori știu că intră într-un monument istoric, ea figurând pe lista patrimoniului cultural național. Este o mărturie a trăinicieii credinței înaintașilor și a geniului constructiv al meșterilor locului. Cu modeste posibilități, perpetuând tradiția, ei au construit trainic, simplu și frumos.

Pentru a doua zi propunem un traseu de 7-8 km, nemarcat, 6-7 ore de mers pe jos: Bozioru-Ulmet-Nici-Bozioru de Sus-Bozioru. Străbați satul Izvoarele și urci apoi spre Ulmet. Sate mici, împrăștiate, de foști clăcași mânăstirești ai episcopiei. Între 1832-1848 ea arendase Ulmetul și Zăpodia lui Mihai Geambașul, fost căpitan de plai și destituit. Diabolic de inventiv în a-i jupui pe clăcași de bani și muncă, șacal agricol, lipsit de scrupule și omenie, dispus “să tragă mălaiul” și în câțiva ani să devină om. După el, satul s-a numit Geambași, nume înlocuit în “obsedantul deceniu” cu Izvoarele. A rămas următoarea glumă: întrebat de un activist de partid de unde este, un sătean spune că e din Geambași. “Dar parcă nu-i mai zice așa”, se miră primul. “Păi, tovarășe, noi tot așa îi zicem, că noi ăștia de-aici toți suntem geambași”. “Cum așa? Și ce fel de geambășie faceți?” “Păi, uite, eu cumpăr o dublă de mălai, o mănânc cu nevasta și copiii, apoi cumpăr alta și tot așa”. După școala primară, apuci pe drumul din dreapta, “Pân Morogani”. Urci și cobori prin livezi, pe Su’Piatră, ajungi la margine, unde a fost

un pod de lemn. Treci Izvorul Zgâmbaciului, dar nu intri în sat, te abați la dreapta. Ajuns la Fântâna de la Valea cu Trestia, o iei printre garduri spre Valea cu Teiu. Ieșit la islaz, spre est vezi o muche de unde te cheamă Babele de la Ulmet. Sunt vreo 3-4 stânci în formă de ciuperci, două îngemănate. Sub acțiunea erozivă a agenților naturali, stâncile, care au compoziție nisipoasă la bază și mai dură spre vârf, au fost “dăltuite” în timp sub formă de ciuperci, asemănătoare cu Babele din Bucegi. Continui cărarea de culme, spre a vedea și alte forme curioase de stânci, până ajungi la Colăcel. Fantezia denominativă populară a botezat așa un bolovan sculptat de natură sub forma unui colac împletit. Cobori, revii la fântână și te îndrepti spre cătunul Nici. La larg, se văd în dreapta pădurile și poienile coborând dinspre Vf. Boziorului: Valea Burtoaii și Valea Cârtojoaii. Aceasta are legătură cu Mihai Geambașul. Ulmet era moșie mijlocie, avea 25 de clăcași, cârciumă și moară de apă, dând un venit de 1200 lei. Când clăcașii nu mai putea plăti dările la stat și la arendaș, fugeau de pe moșie. Într-o “prea plecată jalbă” din 1832 către judecătorie clăcașii semnalau abuzurile, înșelătoriile și bătăile arendașului, dând în final numele a 11 săteni care-și luaseră “lumea în cap”. Printre ei, și baba Dobra Cârtojoaia. Prinsă și “adusă la urmă”, fugise din nou și hălăduia ca sălbăticiunile în păduri. Pe valea cu numele ei îi duceau mâncare rudele și sătenii mai miloși.

Nici este un grup de 4-5 case, unde a locuit Nicu Diaconu și s-au stabilit apoi ai săi. Aici, Pe Lacuri, a existat Schitul Sf. Dumitru. După legendă, a avut un sfârșit tragic. La un cutremur pământul s-a săltat și s-a clătinat de câteva ori, după care o cră- pătură a brăzdat curtea, s-a adâncit, a înghițit biserica și chiliile și s-a închis la loc. Bala- urul s-a mai zvârcolit, a scuipat nisip și apă, apoi s-a liniștit de parcă nu se întâmplase nimic. Uneori ies din adânc dangăte de clopote. Chemarea clopotelor scufundate este pentru cei de azi îndemn la cunoașterea trecutului și chemare la credință în Dumnezeu.

De la Nici, pe drumul Poienilor, urci și cobori prin păduri, livezi și fânețe ca să ieși după o oră la Bozioru de Sus. Biserica Nașterea Maicii Domnului prin vechime, forma ei și soluții arhitectonice e o construcție ecleziastică de o importanță excepțională, vechi monument istoric, din “șirul celor mai izbutite și mai demne de apreciat creații ale poporului nostru”. Prima biserică aici fusese ridicată în 1595. Între 1700-1701 obștea înalță alta, mai jos, pe locul amintit de o cruce. La 1774 este reparată, mărită și mutată mai sus. Până azi a suferit mai multe intervenții - extinderi spre vest prin închiderea pridvoarelor pe stâlpi (ultima între 1852-1855). Din bârne de stejar prinse la colțuri “în coadă de rândunică”, are plan dreptunghiular simplu, cu altar nedecroșat în 5 la- turi. Inițial fără turlă, azi cu o turlă patrată pe pronaos. Este nu doar cea mai veche formă a bisericii de lemn, ci și predominantă în România, întâlnită pe întreaga arie de formare a poporului român, cu mare densitate în zonele creștinismului primar. Persistența acestui plan arhaic aici ne-o explicăm prin preluarea lui de la bisericuțele săpate în piatră. Prin el, modestul lăcaș aparține “stilului balcanic de bază” al bisericii de lemn.

Recomandăm observarea elevației care îmbină tipul arhaic de boltire cu cel modern și pictura. Sub icoanele pe tablă, aplicată direct pe bârne se află pictura din 1774, de o va-loare inestimabilă. O minicapodoperă de sculptură țărănească formează ușile împără-tești: ele reprezintă 2 cerbi care țin în coarne ghivece cu buchete de trandafiri, florile și tulpinile înconjurând cei 4 evangheliști. Au fost realizate în trei ani (1852-1855) din lemn de paltin de un cioban din Paltenu/Colți, plătit de Ion Diaconu Coman. În altar, Sfânta Masă, o lespede masivă pe picior de piatră, are înălțimea de 25 cm. Aici preotul nu poate oficia decât în genunchi. Așa se va fi slujit și la vechile bisericuțe săpate în piatră. Un șir al preoților atestați documentar relevă transmiterea harului preoției în familie. Pe lângă cele creștinești, preoții au servit comunității ca

învățători, sfinți și îndemnători la bine, ca reazem moral, ca scriitori de acte și apărători la abuzuri. Biserica a adus prima carte și a deschis prima școală (în 1838, 10 elevi, învățător Ștefan Popa Oancea, din 1839 în “casă într-adins făcută pentru școală”).

Alt învățător fiu de preot informa în 1874, ca răspuns la chestionarul arheologic al lui Odobescu, despre și- hăstriile rupestre de la Bozioru. Are multe cărți vechi. După ce admiri clopotnița și crucile cimitirului înconjurător, cobori pe drumul care însoțește Murătoarea Scăenilor și ești din nou în centrul comunei.

Pentru a treia zi se recomandă găzduirea într-unul din satele de sus ale comunei – Fișici, Văvălugi sau Găvanele. Traseul propus este nemarcat, mers pe jos, 6-7 km, 5-6 ore: Văvălugi-Scăeni și retur. Cărarea începe Pe Boldorata, lângă Școala primară Fișici, și merge spre vest, pe cumpăna de ape, pe deasupra satului Văvălugi. Ajuns sub culme, urci invers un versant cu șisturi bituminoase, revii la direcția inițială și, după ce străbați o plantație de pin, ești pe Dealul Tocitorilor. Poți culege merișor sau afine de pe versantul nordic, spre Gornet. Cărarea de culme duce la gropile unde erau pitite tocitorile cu cereale pentru consum pe durata năvălirilor. Despre acele timpuri, iată o mărturie din 1900 a babei Neacșa, 88 de ani: <<Ș-odată a răgnit o nevastă: “Turcii, turcii pân Siliște !” Și m-a luat mama-n brață ș-am fugit în pădure și noi dă acolo videam pă turci cum pârlea oile la câte 2 frigări, cât coala, cât coala, grămăjui, că le ierea foame ... Da ghietili neveste, că chitea săpunu pân biserică, că-l fura turcu dăpă rudă, dăpă sămânță, că cea că l-a făcut cu sare dăn mal ! ... Și ieu ieream nică și stam la vatră și dăpă ce aprindea mama hopaițu vinia turcu și ne punea să jucăm și iel cânta cu tambura și ne da câte 4 părăle. Da ce, parcă noi știam juca ? Topăiam cât puteam dă frica lui>>.

După coborâș, dai în drumul spre Gornet. Cătun “răsărit” cândva, catalogat apoi de presă “satul cu o singură familie”, azi e complet gol datorită îmbătrânirii, plecării tinerilor și dificultăților de trai într-o căldare. Izvoarele și alunecările au săpat prăpastii insurmontabile, casele și acarelele s-au năruit, devenind odăi, de când stăpânii s-au zbu- rătăcit spre așezări mai “înlesnite”. Dealurile Tocitorilor și Goșilor străjuiesc din față, Podul Motnăului și Martirea din spate, Gornetul văzând soarele doar jumătate de zi. Spre nord a existat până la sfârșitul sec. a XVI-lea Mănăstirea Motnău, cu hram Sf. Troiță. Mutată la Cozieni, a mai viețuit 2 secole ca Schitul Cozieni, din ea rămânând azi biserica Mărculești ridicată între 1834-1836 cu ajutorul episcopului Chesarie. Urci o vreme și pe Dealul Goșilor, după ce ai străbătut Podul Gornetului. De când prin aceste locuri s-au pripășit niște haiduci (de-ai lui Năchita, se zice), dealul s-a numit al Hoșilor, prin confuzie. De la Piramidă admiri culmile Vătraiului și te întorci, coborând pe lângă stână în satul Scăeni la biserica de lemn cu clopotniță Schimbarea la Față.

Documentele arată că înainte de 1796 în nordul satului fusese ridicată o biserică. Nu era primul lăcaș de închinare al Scăenilor și avea hramul Sf. Dumitru, preluat după dispari- ția schitului omonim. “Ca legendă, se spune că această biserică a fost la început de nuele și învălită cu stufu”. I s-a dat foc de un “puțin la minte”, fiind “prea urâtă, iar popa zgârcit”. Din incendiu au scăpat ceva icoane și cărți. Obștea a vândut stânenii “deliului” cu 6 galbeni și în 1796 a ridicat tot acolo o altă biserică. Un destin tragic a dat-o și pe ea pradă focului la 1821. În 1828-1831 se ridică biserica actuală, pe alt loc și cu alt hram, așa cum arată pomelnicul scris pe lemn. Alte date istorice nu mai dăm, lăsând vizitatorul să admire planimetria, elevația, detaliile arhitectonice, vechile icoane pe lemn de pe pereți și tâmplă, crucile și monumentele cimitirului. Atrag atenția asupra unor detalii. Bisericile de lemn nu au elemente de décor, realizări artistice notabile, ac- centual căzând pe funcțional. La Scăeni impresia de frumos, de prelucrare plăcută a lemnului, o dau la pridvor brâul de scândură traforată cu arcade și geamurile

rotunde ca niște hublouri ale fațadei. Ele dau celui scăpat din corsetul de beton al clopotniței imagi-nea unei nave a credinței plutind pe valurile eternității. Pereții exteriori au sub saceac, peste îmbrăcătura de scândură, între șipci, un brâu scurt de scânduri aparente, bătute cu ascuțișul în jos. E ca și cum Casa Domnului ar avea sub streășină un rând de ghivece cu flori. Ferestrele au ancadrame din șipci decorate cu garnizuri. Ansamblul se între-gește cu alte două gânduri nemurite în lemn: brâul-streășină de la turlă și grinzile naosului tăiate în descreștere curbată spre interior de forma literei S culcate.

Drumul de întoarcere trece pe la Crucea sergentului. Intrând în satul Văvălugi, admiri vila din dreapta și, în cealaltă margine, tot pe dreapta, biserica Sf. Nicolae. Construită în 1814, cu sprijinul călugărilor de la Găvanele, a fost arsă la 1821. Refăcută în 1832 de credincioși, preotul Zaharia și monahul Ghedeon. Tâmpla și, parțial, pictura executate cu banii starețului Bonifatie de la Găvanele. Mărită de 2 ori, ultima dată în 1909-1910. La partea adăugată, pictura pe tablă a fost executată de D. și Al. Aldescu. A se observa compartimentarea atipică: dreptunghiul longitudinal reprezintă biserica veche, al doilea dreptunghi, transversal, este nada târzie, iar pridvorul închis, cu intrare la sud, ultimul adaos. Toate arată că biserica din Văvălugi și cea din Scăeni “aduc noi argumente ale diversității în unitate a construcției bisericilor de lemn”, pentru care și ea este declarată monument istoric.

Ziua a patra faci o deplasare pe ruta Găvanele-Ruginoasa și retur, 7-8 km, 5-6 ore, cu mașina și pe jos, traseu nemarcat. De la Terasa Fișici te îndrepti spre nord, stră-bați Găvanele, virezi la dreapta, pe lângă terenul de fotbal și ajungi la biserica de lemn a fostei mănăstiri Găvanele, azi biserică de mir, hram Adormirea, Sf. Elefterie și Sf. Nicolae. Mănăstirea este atestată la începutul sec. al XVII-lea. În 1741 boierii Greceni o închină Episcopiei Buzăului. Așezământ important, cu peste 40 de călugări, în 1789 Mihail Șutu ridică o biserică de zid, iar călugării se bucură de scutiri și privilegii. În 1802 biserica este dărâmată de cutremur. În 1803 începe construirea celei de lemn, pe care o termină de pictat în 1810 Gavril Andronescu din Sibiciu de Jos. “Pomelnicul cti-torilor” (mss. rom. 4385) și un hrisov domnesc sunt donate B.A.R. de I.C.Filitti. Găvanele a stăpânit o vreme marea moșie a schiturilor, fiind și ea “mumă” schimnicilor.

Supraviețuind secularizării, la finele sec. al XIX-lea era în ruină și a fost desființată în 1903, ultimii 6 călugări fiind mutați la Schitul Găvanu, pe Valea Slănicului.

A avut o însemnată bibliotecă, resturi din ea păstrându-se la B.A.R. (mss. sl. 443, 444, C.r.v. 43/3, “Evanghelie”, Govora, 1642, “Evanghelie”, Snagov, 1697 etc.), la Arhivele Națio-nale și la Episcopia Buzăului. Găvanele a fost în trecut un minuscul centru cultural, aici s-au pictat icoane, s-au copiat și împodobit cărți, s-au scris pomelnice etc. Biserica de azi e o bijuterie în lemn. A folosit soluții constructive din Moldova și Ardeal, rezolvări practice care au făcut-o un model răspândit pe o arie vastă – în munte, la deal și la șes. Pictura, în stil bizantin cu influențe răsăritene, este de o mare frumusețe și valoare. Icoanele de pe tâmplă sunt încadrate de stâlpi din lemn de tisă pictați cu bronz aurit.

Lași mașina la umbră, cobori și urci drumul din dreapta și ieși pe un tăpșan cu livezi și fânețe. Se văd urme de împrejmuiți și construcții. Ești în cătunul Piatra al foștilor țigani robi mănăstirești. Ultimul locuitor, moș Toader Bățâilă a plecat și el pe drumul fără întoarcere, lăsând câțiva pereți să se mai lupte cu vremea. Urci o pantă, străbați pădurea și ieși în marginea satului Ruginoasa. Te întâmpină stânci uriașe, bolovani gata să cadă, o geologie primară și ostilă. După primele case urmezi cursul Pârscovelului până la școală. La Ruginoasa poți vedea peșteri și grote naturale, amenajate ca locuințe primitive sau folosite ca locuri de refugiu în Evul Mediu. Nu pot fi datate

decât aproximativ, lipsind reperele sigure. Ele sunt cunoscute de localnici, care te îndrumă amabili la Policiori, în fața școlii, spre Peștera de la Culmea Pietrei, între Oală și Vf. Vulturilor, la Piatra Îngăurită, în marginea N-NE a satului sau la Ușa Pietrei.

Aceasta din urmă, un altar primitiv de rugăciune către soare înainte de răsărit, către lumina necreată, e databilă în sec. IV d.H. Este cioplită într-un perete, lângă o rocă de intruziune, un bolovan de altă compoziție decât peretele pe care cineva l-ar fi aruncat în zid cu așa forță încât l-a înfipt în el. Așa ceva se mai vede în Băleanca, la Stâlpii Taini-ței. Dumul spre unele obiective trece prin curtea bisericii de lemn Sf. Vasile, 1758.

Pentru rutele următoare recomandăm cazarea la Nucu. Traseele spre vestigiile ru-pestre pleacă de aici și se fac pe jos. Dacă vii de la Bozioru, Fișici, Găvanele, ieșirile se vor face cu mașina și pe jos. Pentru ziua a cincea propunem traseul: Vornici (din Nucu sau cu mașina până în Muchea Vornicilor)-Fundătura-Agaton-Crucea Spătarului-Ghere-ta-Bucătăria-Țurțudui-Vornici, 8 km, 6-7 ore, traseu parțial marcat. Urcând din Nucu sau coborând din drumul forestier, până-n Izvorul Fundăturii se află Poiana Vornici. Locul fostului schit Vornici este marcat de câțiva nuci falnici. Istoria lui este ilustrativă pentru fărâmițarea proprietății mănăstirești, cotropirea și risipirea ei de către moșneni (ceata Minciuneștilor). Pretextând că moșii lor au fost ctitori, ei încep a-l prăda. Deși schit mic, 1-3 călugări, în 1765 își ridică biserica de lemn Vovidenia.

Conflictul cu Minciuneștii îi e fatal, ruinându-l și risipind “călugărașii”. Biserica dăinuia la începutul sec. al XIX-lea, între 1832-1835 preotul Gheorghe Marin zis Ghinea reușind să o mute în Nucu. La secularizare livada și fâneața Vornicilor, după preluarea de către Sf. Gheorghe, devin ale statului. În 1865 sunt împrăștiate 20 de familii de clăcași cu 50 ha. Căminele de casă au fost atribuite mai jos de schit, satul mutându-se spre vale.

Fostul schit Fundătura se află dincolo de izvor, pe un intrând împădurit, sub Crucea Spătarului și Vf. Țurțudui, de unde pare a fi căzut stânca în care a fost scobită bisericuța lui. Este o singură încăpere cu 3 ferestre și 2 strane ca scăunelele, terminată cu un tip arhaic de altar, ca la Agaton, dar fără perete despărțitor. Afară se văd urmele grinzilor ce susțineau acoperișul care proteja un pridvor la intrare. Schit de pustnici, este atestat abia în sec. al XVII-lea. Înfrățit cu Găvanele prin administrație, beneficiază ambele de mile domnești. Între 1781-1783, după niște judecăți, rezultă că “în hotarul Scăeni au fost și 12 biserici schitulețe, care fiecare stăpânea câte un petic de loc împrejur”. Distruse cam toate, episcopul cerea Divanului “să să dea și celelalte ocoale tot la schit Fundătura”. Mihail Șuțu adună în 1791 călugării la Găvanele, iar la Fundătura se strâng maici. Numărul lor crescând la 12, biserica e mărită prin adăugarea părții de lemn în 1812. Este chinovie de maici până în 1825, când maicile se mută la Sf. Gheorghe, iar aici vin călugări bătrâni ce “să hrănesc tot din schitul Găvanile”. În 1846 biserica e reparată și pictată. Tâmpla de atunci se păstrează în biserica Nucu. Schitul este desființat la secularizare. În 1871 îl vizitează C.D.Aricescu, iar în 1890 prof. B.Iorgulescu vede aici un trunchi de fag cu 12 scobituri ca străchinile – “trapeza” schimnicilor.

Un urcuș greu te scoate la Lacul Mistreților. De aici cărarea spre Agaton este marcată. Agatonul a fost una din cele 3 mănăstiri înfrățite cărora în 1587 Mihnea Turcitul le-a dat moșia din jur, care “a fost moșie întreagă și necurățată, ci au curățat-o călugării cu securile, cu foc și cu multă trudă”. Arheologii spun că bisericuța a fost săpată în sec. al XIII-lea. În sec. al XV-lea monahul Agaton face din schit o chinovie, viața de obște neînălăturând total schimnicia, isihasmul, “nevoința în peșteri, pietre și strâmtori”.

La 1524 sunt amintite toponimele Vf. și Crucea lui Agaton, unde moșnenii se

învecinau cu schiturile. Monahul trecuse de mult în lumea dreptilor, dacă locurile purtau deja numele lui. Schitul a fost distrus în 1596; refăcut de ctitori mai modești, la începutul sec. al XVIII-lea dispare. Se vizitează intens ruinele lui. De fapt, sunt 2: Agatonul Vechi sau Dărâmătura și Agatonul Nou sau Bisericuța. Acesta păstrează podeaua, peretele sudic, o parte din acoperiș, altarul și o chilie alăturată. Altarul are 2 pomelnice săpate în piatră. Primul, în slavonă, e din sec. al XVI-lea, amintind numele lui Neagoe Basarab, al arhiepiscopului de Buzău Dositei (necunoscut din altă sursă), al monahiei Teodora și al monahului Agaton. Sub biserică se vede un beci-ascunzătoare, în care în-cape o persoană; el era mascat de o stâncă. Aici, spune legenda, s-a găsit o comoară, probabil, odoarele așezământului. Iată relatarea lui Aricescu: "Pe la finele domniei lui Bibescu detronat/ Vizitară astă grotă trei boieri de la Focșani./ Trei zile după aceea, trecând p-aici doi ciobani,/ Un loc gol găsiră-n piatră, locul unei mari comori,/ Ridica-tă, se-nțelege, de-acei boieri călători".

Urci apoi la Crucea Spătarului. În vârf (980 m), o cruce masivă din piatră de Ciuta. Capitelul și brațele sunt deteriorate. Are ca motiv decorativ cercul (soarele). O inscripție, parcă în slavonă, ilizibilă. În jur, pe stânci, ani și inscripții, stânci prăbușite și posibile intrări astupate. Legenda spune că un spătar Cristea a scăpat de turci refugiindu-se aici cu familia și avutul. Ca recunoștință, a adus cu 12 bivoli crucea. O stâncă are incizat un cap de cerb. Căutătorii de comori invocă o inscripție azi dispărută ce preciza la câți pași de la capul cerbului se găsea intrarea în camera-depozit de sub vârf.

Coborând pe Piatra Șoimului, găsești trepte în stâncă. Duc la Ghereta care seamănă cu un observator asupra văii Ruginoasa. Firide, scobituri și lăcașuri de grinzi arată că a avut un perete și acoperiș de lemn. A fost inițial (sec. IV d. H.) un altar audian de rugă spre soare, iar apoi o chilie de sihastru. Mai jos, altă așezare – Bucătăria. În față, o piatră de mormânt cu inscripții și ani. Tavanul este înnegrit de fum. Sub el, spre vest, un pat (sau altar) dăltuit în stâncă. Tavanul și intrarea prăbușite, de aceea, pozițiile des- pre încăpere diferă. Te întorci pe buza pietrei, ocolești la stânga crucea și ajungi la Vf. Țurțudui, un bun punct de belvedere. Dacă de la Crucea Spătarului vezi Penteleul (1772 m), de la Țurțudui privești satele comunei și Valea Bălăneșei. Cărarea de lângă vârf pe care ai venit te scoate în drumul forestier, lângă Vornici.

Ziua a șasea cuprinde o deplasare de la Nucu la Sf. Gheorghe-Piatra'Ngăurită-La-cul Goteș și retur, traseu marcat (triunghi albastru în cerc alb), 8 km, 6-7 ore. Dacă vii cu mașina, o lași în marginea Nucului, la Poiana Lungă. Pe același drum intri în sat, la biserica de lemn Intrarea în biserică. A fost înainte biserica schitului Vornici, iar la începutul sec. al XIX-lea mutată în sat. Ultima refacere (1912) îi adaugă un pridvor deschis pe stâlpi de stejar sculptați care susțin 3 arcade. Tot de atunci și pictura pe tablă. Mai valoroase, icoanele pe lemn. Catapeteasma are icoane ale lui D. Andronescu, din 1835, unele plătite de I. Comănoiu. Păstrează, pe lângă icoane aduse de la Vornici, tîm- pla și câteva icoane pe lemn de la Fundătura, vechi, sparte, cu vopseaua căzută. Îngrijit de preoți și enoriași, lăcașul de lângă bisericuțele săpate în piatră înfruntă vremea, ca brazii plantați de Adrian Purgariu, administratorul Cantacuzinilor, la moartea soției.

Cobori drumul glodos și ajungi la gârlă. După vărsarea Izvorului Fundăturii a existat Moara Călugărilor, care a aparținut pe rând Fundăturii, Pinului și Găvanelor. Înaintezi pe firul apei. Sus, printre fânețe și livezi pălăngite toamna de urși, vezi 2 pereți înfricoșători de stânci în luptă cu brazii agățați de ele urcând în trepte spre cer. Ai ajuns La Pieptene. În spatele dinților de piatră, pe cărarea animalelor, se află Săritoarea – o groapă naturală (oare?), ascunsă de vegetație, din care nici un animal căzut nu poate ieși singur. O punte a suspinelor între viață și moarte, cu drept de veto pentru om care

trebuie să mănânce și el. Din stânga miroase a ou clocit și te primește Ciuciurul Puturos, o scurgere de ape sulfuroase. În biserica Nucu este o icoană donată de Petrea Georgescu. Neavând copii, el a crescut pe nepotu-său Gică Brăneanu, ajuns avocat în Ploiești. După ce a luat probe de apă și le-a dus la expoziția internațională de la Paris, unde a obținut premiul I și medalia de aur, avocatul a deschis la Puturos un stabiliment balnear: o clădire din lemn cu etaj, 8 camere luminate cu petromax și jos cu 4 cabine de baie. Apa se încălzea cu lemne. Prin calitatea excepțională a apei, afacerea era profitabilă și a mers din 1927 până la război. În 1939 o alunecare a rupt casa. "Rămasurile" le-au luat Drăgheștii de la Bozioru, ca foști administratori. La ei s-ar afla și medalia de la Paris.

Admiri colțul găurit al Peșterii lui Dionisie Torcătorul și bradul lui Trenk din fața Bisericeții lui Iosif, dar nu te abați spre ele, urmezi cărarea și intri în pădure: o plantație de pin cu resturi de pomi fructiferi și sălcii mâncate de scorburi. În vechime nu era decât o poiană, în mijloc cu biserica mănăstirii Sf. Gheorghe, în jur case și chillii, pe laturi livezi și grădini de legume. Cuprinsul era flancat de izvoarele Preseaca și Fântâna Rece. Aici se înalță un dreptunghi năpădit de vegetație. Este fundația ultimei biserici a mănăstirii de maici. Un acoperiș de șindrilă apără piciorul mesei altarului cu fața ei, ambele din piatră și o cruce care amintește de fostul lăcaș. Mănăstirea fusese ctitorită de Mihai Viteazul în 1596 la rugămintea episcopului Luca, sol al domnului. Adăpostea călugări și avea biserică de lemn. În sec. al XVIII-lea primise danii de la moșnenii Scăeni, unii călugări aici sau în jur, un fel de călugărie în civil, la coarnele plugului.

Atunci se ridicase la Sf. Gheorghe biserică de zid, distrusă de cutremure, de năvăliri ("când au venit muscalii cei de mijloc în țară") sau din alte cauze, căci veacul a fost unul al răutăților, cu suferințe pe toate treptele sociale. În 1805 reintră sub jurisdicția episcopiei, după mari prădăciuni din partea preinșilor urmași ai ctitorilor. Stareții Macarie și Grigorie ridică, sprijiniți de episcopul Costandie, o biserică de lemn, adăugând hramul Buna Vestire. În 1825 se stabilesc aici maici călugărițe, iar la 1844 biserica e mărită și pictată. După secularizare, în 1871, se aprobă mutarea maicilor la Schitul Barbu, pe Valea Nișcovului. Mănăstirea a păstrat până la strămutare hrisovul lui Mihnea Vv, cărți, icoane vechi și lada în care se găsisse comoara de la Agaton, lăcașul fiind vreme bună "lavra" schimnicilor din jur. Între 1861-1871 a avut o școală-orfelinat pentru tinere călugărițe și fete sărace din jur. Una din maicile tinere din schit a fost răpită în 1870 de către un locotenent de la Compania de grăniceri Bratocea. Biserica nu rămâne nici ea multă vreme singură. În fostele chillii se mută câteva familii sărace, iar între 1884-1885 coloniștii plecați de la Bozioru la Muntenii Buzău/lalomita o mută duc acolo cărând-o luni în șir cu căruțele. Ruinele de azi păstrează deci amintirea unui trecut zbuciumat de muncă, rugăciuni, suferințe, împliniri umane și trăiri spirituale prin aspirația spre Dumnezeu.

Urci cărarea marcată, rămasă din vechiul drum dintre județe și plaiuri. Ajungi la Piatra cu Semne, un bolovan de zeci de tone, îngropat în pământ și înclinat. Pe această pagină din cartea naturii "citești" un ciudat poem scris cu picioarele de sălbăticiunile munților: pe piatră se disting clar copite de cerbi, de ciute, brânca ursului, labe de lup, vulpe, mistreț și iepure. Legenda spune că pe când Dumnezeu și Sf. Petru umblau pe pământ să vadă lumea creată, au ajuns și pe aceste coclauri. Oameni și animale s-au plâns că, atunci când se întâlnesc, se omoară între ei, de frică nu din dușmănie. L-au rugat să-i ajute. Creatorul le-a promis să-i învețe a se feri unii de alții. Animalelor le-a dat simțuri ascuțite, ca să-l afle pe om de departe și să se ferească. Atingând piatra, a înmuiat-o, sălbăticiunile au trecut și au rămas urmele, ca oamenii să le învețe și să se ferească de ele. Dar creaturile Domnului, cuvântătoare și necuvântătoare, învățând

sfânta lecție a Pietrei cu Semne, o folosesc și spre a se proteja și spre a se vâna între ele.

Ajungii apoi la Piatra'Ngăurită, o așezare scobită în stâncă în sec. III-IV. Inițial cu rol de locuire-adăpostire pe timpul migrațiilor și cotropirilor. Tradiția o crede "de pe vremea hunilor, a barbarilor". Se vede și funcția ei religioasă, având altar primitiv la nord, cu nișe ale proscomidiei și diaconiconului. Afară erau pridvorul de lemn și chiliile. În altar, o cruce de tip latin (sec. IV-VI). Crucile arătau că acolo e un creștin și aveau rol apotropaic (de protecție). Biserița avea hramul Sf. Apostoli și la ea se rugau eremiții din jur. Legende vorbesc și aici de tuneluri și adăposturi subterane cu comori sau arme. De aceea, cineva a săpat peștera alăturată.

Cărarea duce la Crucea lui Toma Tudor. Numele acesta l-am găsit printre ale plătitorilor icoanelor din biserica Nucu, la 1912. Este aici o importantă răscruce, care adună și desparte potecile spre satele din jur, cu marcaje pentru fiecare. Aici cresc exemplarele de larice, conifer cu lemn moale și ace căzătoare. Lăstarul lui e primăvara o trifandă pentru animale. Cu crengile uscate se aprinde focul (zada). Cobori tot la dreapta, admiră peisajul către Gura Teghii și ajungi la Lacul Goteș, un ochi de apă de 0,5 ha, așezat într-un con și alimentat de scurgeri și izvoare de fund. Din el pleacă spre nord un izvorăș cu debit permanent. Poți pescui, face baie, plajă, plimbări cu pluta. Poiana invită la masă, odihnă sau joacă. Pe o latură, o cruce în amintirea unui militar înecat. Trupul a fost scos de un scafandru care a declarat că la mijloc adâncimea este considerabilă. Se confirmă astfel legenda lacului fără fund. Lacul s-a aflat pe moșia Scăeni. Godea/Gotea a fost unul din primii 6 moși, zapisele ulterioare precizând: "vând de preste tot hotarul, cu pomi, fâneață, vaduri de moară și piuă, din pădure, din câmp, din apă și din piatră, câtă să va alege partea mea din Goteș". În lipsa ghidului, te întoci pe unde ai venit.

Ultima zi, înaintea plecării, propune un traseu scurt, marcat, care cuprinde cele mai interesante obiective: Nucu-Peștera-Scaunele lui Negru Vodă-Dionisie Torcătorul-Biserița lui Iosif și retur, 4-5 km, 4 ore. Ieșirea din Nucu pe drumul știut până la Pieptene. De aici zărești în piatra din malul Gârlei Nucului o scobitură. Ai ajuns La Copăi-ță.

Treci apa și urci cărarea de sub stânci până la obârșia Izvorului Vărzăriei. O expediție l-a botezat livresc Izvorul lui Zamolxis, scriind numele pe stânca de sub care se naște. N-au știut că apa avea alt nume: Izvorul Tămăduirii. Avea nume, renume și o legendă, păstrate de călugării schitului apropiat Profiru. Stânca de sub care curge e Piatra Fetei, de pe ea s-au aruncat câteva fete ale localnicilor încolțite de năvălitori. Unde au căzut ele, a țâșnit apa cu proprietăți miraculoase. Fără a fi caldă, nu îngheață niciodată. Despre puterea ei tămăduitoare vorbește însemnarea făcută pe o carte veche a schitului: "Cine face 3 cruci, spune 3 rugăciuni și bea de 3 ori din apa mea înainte de răsărit 33 de zile și apoi de 3 ori 33 de zile în asfințit nu va fi bolnav 33 de ani. Cine face 3 cruci, spune 3 rugăciuni și se scaldă de 3 ori 33 de zile înainte de răsărit și apoi de 3 ori 33 de zile în asfințit se va simți ca la 33 de ani. Cine face și una și alta, 33 de ani, nu va fi niciodată bolnav, va muri sănătos, iar sufletul lui va ajunge în rai".

Peștera se găsește pe a doua vale de la izvor. A fost folosită ca locuință și lăcaș cu funcții magico-religioase în preistorie. Pereții sunt o "adevărată arhivă istorică și de artă" datorită reprezentărilor de pe ei. Tehnica folosită este incizia, zgărierea pe perete a figurii, obiectului sau simbolului. Grafitele redau arme: vârfuri de lănci, de săgeți (sulițe) cu sau fără tijă (coada de lemn), pumnale, dar și alte semne specifice artei rupestre preistorice, cu similitudini în țară (Basarabi, Clisura Dunării) sau în străinătate (Spania, Franța, Italia): arcul cu săgeata gata să plece, pentagrama, mâna dreaptă, diverse figuri antropomorfe, unghiuri, triunghiuri, alte figuri geometrice, scara cu trepte în X, litera H

cu brațele unite în x, pomi etc. Peste acestea, care sunt preistorice și majoritare, s-au su-prapus altele din feudalism: cruci, obiecte de cult, nume în neogreacă sau chirilice, ani etc. Rezultă 3 perioade de locuire: a) sfârșitul bronzului și începutul epocii fierului (2000-1200 î.H.), când comunitățile culturale buzoiene de tip Monteoru și cele din ves-tul Europei practicau cultul armelor, ca ecou al progreselor metalurgiei și al încrederii omului cu armă în forța sa; b) Hallstatt-ul târziu, sfârșitul primei vârste a fierului (sec. VI-IV î.H.), mânuitorii pumnalelor akinakes fiind geto-dacii; c) epoca feudală (sec. XIII-XIX), incizii făcute de călugări sihaștri și, din sec. al XVII-lea, de închinătorii schitului rupestru Profiru amenajat aici. Doar enumerarea perioadelor evidențiază o impresionantă continuitate de locuire și face din Peștera un monument excepțional. Ea, susțin istoricii și teologii, arată că “unele sihăstria au apărut în epoca pre-geto-dacică”, formând “o zonă sacră”, unde se adorau armele, apa și soarele. Ulterior au devenit “patria” asceților geto-daci, care în “epoca martirilor” le-au cedat “misionarilor veniți din părțile Ciliciei” și asceților creștini, ca apoi să se închege aici “cea mai puternică vatră sihăstrească, după Dacia Pontică (Dobrogea)”.

Urcând 50 m, ajungi la Scaunele lui Negru Vodă. Pe stâncă s-au format 3 șanțuri paralele. Deasupra lor, câte o scobitură ca un fotoliu, iar peste ele, un scaun mai im-pozant – “jilțul domnesc”. Dacă sub șanțuri nu ar fi stat nimeni sau ar fi stat 1, 2, 3 căpitani, atunci “scaunul” de judecată al lui Negru Vodă ar fi cuprins 3, 6, 9 sau 12 oa-meni. După rugă, au băut apă tămăduitoare și au început primul “divan”. Domnitorul le-a mulțumit pentru alungarea tătarilor, i-a dat fiecăruia moșia lui și i-a sfătuit cum să-și așeze satul, le-a amintit datoriile către țara în primejdie și către domnie, le-a dat în grijă “pe veci” potecile plaiurilor și “cordonul” munților, i-a poftit din nou la închi-nare, rugă și apă, apoi “i-a slobozit în pace”. Azi orice cale spre scaune a dispărut. Ca să guști bucuria de a sta în ele să-ți lași trupul, mintea și sufletul să se îmbete de aer tare, de legendă și de istorie, ești obligat să folosești frânghia. În spatele scaunelor se află Peștera Mică. Nu prezintă urme de locuire. Curentul din interior și hornul ascendent din fund presupun comunicarea cu vârful stâncii, deci un posibil refugiu intempestiv.

Treci noroiul de la baza stâncii, străbați poiana cu bolovani și pe cealaltă culme vezi Peștera lui Dionisie Torcătorul. Pintenul terminal îngoropat în pământ și bolo-vani seamănă de departe cu un cap de om. Este un martor (trovant) de eroziune sarma-tică, având în vârf intrarea și ferestrele acestui adăpost din sec. III-IV. Spre a ajunge în “buncărul” lui Dionisie nu cobori, ci urci cu scara care se putea ridica. Are vizibilitate asupra Văii Bordeiului, semănând cu Ghereta și putând fi un altar audian. Amenajarea ca locuință (chilie) de schimnic este altă etapă de locuire, când tavanul și pereții au fost lutuiți. Are lăcașuri pentru fixat patul, masa și un război de țesut vertical. În altă etapă i s-a săpat spre nord un altar, iar lângă stâncile de jos s-au ridicat chiliile de lemn. Dionisie, care i-a dat numele, a locuit-o în sec. al XIX-lea; priceput la tors și țesut, s-a retras și a murit la Schitul Cheia. Stâncile din jur sunt arealul ideal și exclusiv pentru garofița de stâncă, plantă ocrotită. O prăbușire, ca un horn, te lasă să vezi jos iarba de la 15-20 m.

Cărarea te scoate apoi la Biserița lui Iosif, cea mai impozantă dintre bisericu-țele în piatră de la Nucu. Săpată într-o stâncă uriașă, se conservă ca la început, cu intra-rea în trepte precis tăiată. Dispusă S-N, are la mijloc o ușoară gătuire explicabilă prin compartimentare inițială în 2 încăperi sau prin săparea în 2 etape. Pentru “îndulcirea” condițiilor de locuit, a fost dușumită, și pereții lutuiți. Fumul din prima încăpere ieșea pe un horn ingenios. A doua încăpere (biserița) are altarul spre nord, cu nișele cunoscute și lăcaș pentru icoana hramului. La mijloc, o fereastră. Pentru protejarea intrării și ferestrei împotriva scurgerilor de pe stâncă s-au săpat șanțuri în arc frânt

(bolta gotică, sec. al XIV-lea). Deasupra intrării este incizat un pește, simbol paleocreștin. I s-a adăugat un pridvor de lemn. Urmele grinzilor acoperișului îngropat în stâncă au lăsat în pereții înclinați un desen perfect simetric. Totul arată că aici a fost o însemnată biserică, probabil cea a mănăstirii Ioan Bogoslov. Datarea așezării în sec. III-IV este unanimă. Ioșif era confesor la mănăstirea Sf. Gheorghe. Despre el C.D. Aricescu a lansat unele legende. În față se înalță un brad falnic, catarg al Carpaților. În 1871 când Al. Odobescu vizita zona însoțit de pictorul H. Trenk, în desenele acestuia bradul apare cât un mijloc de haiduc. Întrecându-se, pe verticală, cu stânca și câștigând disputa, bradul lui Trenk înfruntă vremea și cheamă. La întoarcere, ieși din pădure pe la Ciuciurul Puturos, perechea celui de sub Martirea, ocolești stâna, treci gârla și ieși la drumul de căruțe.

Orice propunere are o perspectivă binară: este acceptată sau respinsă. Sperăm ca propunerile anterioare să fi convins măcar de necesitatea (și să fi trezit dorința) cunoașterii locurilor prezentate. Că ele vor fi parcurse așa cum s-a propus sau altfel, că vor fi omise unele obiective, că șederea în zonă va fi mai scurtă sau mai lungă nu este important. Unele obiective au fost trecute sub tăcere cu bună știință, nu fiindcă le-am considerat neimportante, ci spre a lăsa loc și unor eventuale surprize. Sperăm ca până la vizita Dvs. oamenii locului să marcheze principalele trasee, acțiunea fiind în curs de derulare. Vom sintetiza ceea ce este cu adevărat important prin fraza care a vegheat multă vreme intrarea uneia dintre bisericuțele săpate în piatră lângă satul Nucu: "Dacă nu crezi, vino să vezi".

7. Administrația publică

Administrația publică a comunei Bzoioru este organizată în conformitate cu prevederile Legii 215 /2001 privind administrația publică locală. Conform art. 29, numărul corespunzător de consilieri locali este de 9. Potrivit art. 36, Consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale.

Consiliul local exercită următoarele categorii de atribuții:

- a) atribuții privind organizarea și funcționarea aparatului de specialitate al primarului, ale instituțiilor și serviciilor publice de interes local și ale societăților comerciale și regiilor autonome de interes local;
- b) atribuții privind dezvoltarea economico-socială și de mediu a comunei,
- c) atribuții privind administrarea domeniului public și privat al comunei,
- d) atribuții privind gestionarea serviciilor furnizate către cetățeni;
- e) atribuții privind cooperarea interinstituțională pe plan intern și extern.

În principal, acestea se referă la:

- avizarea sau aprobarea, după caz, de studii, prognoze și programe de dezvoltare economico-socială, de organizare și amenajare a teritoriului, documentații de amenajare a teritoriului și urbanism, inclusiv participarea la programe de dezvoltare județeană, regională, zonală și de cooperare transfrontalieră, în condițiile legii;
- administrarea domeniului public și domeniului privat al comunei
- înființarea de instituții publice, societăți comerciale și servicii publice de interes local;

- înființarea și reorganizarea regiilor autonome de interes local, protecția și refacerea mediului înconjurător, protecția, conservarea, restaurarea și punerea în valoare a monumentelor istorice și de arhitectură, a parcurilor și rezervațiilor naturale, în condițiile legii;

- cooperarea sau asocierea cu persoane juridice române sau străine, cu organizații neguvernamentale și cu alți parteneri sociali, în vederea finanțării și realizării în comun a unor acțiuni, lucrări, servicii sau proiecte de interes public local;

- cooperarea sau asocierea cu alte autorități ale administrației publice locale din țară sau din străinătate, precum și aderarea la asociații naționale și internaționale ale autorităților administrației publice locale, în vederea promovării unor interese comune;

- asigurarea libertății comerțului și încurajarea liberei inițiative, în condițiile legii.

Conform art. 66 din același act normativ, primarul este "șeful administrației publice locale și al aparatului propriu de specialitate al autorităților administrației publice locale, pe care îl conduce și îl controlează". Atribuțiile acestuia sunt stabilite la art. 68 și sunt în număr de 26. Atribuțiile Primarului se referă în general la probleme de administrare curentă și control. O serie de atribuții pot fi delegate viceprimarului (art. 70).

Componența nominală și apartenența politică a Consiliului Local al Comunei Bozioru

NR.	CONSILIERI LOCALI	APARTENENȚA POLITICĂ
1	Mirica Ion – primar	PDL
2	Vacariu Marius Ion-viceprimar	PNTCD
3	Cretu Ion	PNL
4	Filipoiu Valerian	PNL
5	Moraescu Andrei	PNL
6	Morogan Ion	PDL
7	Grigore Gheorghe	PDL
8	Oprea Ion	PDL
9	Marcu Ilinca	PC
10	Mirica Constantin	PSD

Aparatul de specialitate al Primarului Comunei Bozioru cuprinde în prezent un număr de 22 posturi, în următoarea structură:

- 2 funcții de demnitate publică
- 5 funcții publice, din care o funcție publică de conducere
- 15 funcții pe contract de muncă.

Aparatul de specialitate al Primarului Comunei Bozioru este organizat pe 7 compartimente funcționale, în raport de activitățile specifice desfășurate conform atribuțiilor stabilite prin actele normative din domeniu.

Acestora, în cadrul statului de funcții, li se mai adaugă 8 asistenți personali ai persoanelor cu handicap grav și un bibliotecar.

În anexa 1 este prezentată organigrama Aparatul de specialitate al Primarului Comunei Bozioru.

8. RESURSE NATURALE

8.1 Resurse de mediu

Teritoriul comunei, din punct de vedere al reliefului se poate grupa în două zone :

- treapta cea mai joasă care reprezintă albia și lunca străbatută în lung de râul Balaneasa.
- Dealurile propriu-zise cu altitudini variabile cuprinse între 600 și 900 m.

Zona colinară favorizează plantatiile de pomi fructiferi, în special mar, par, prun, cires și visin.

Zona împădurită este variată ca specii arboricole, dominante fiind pădurile de foioase. Speciile arboricole mai des întâlnite sunt : stejarul, gorunul, fag, frasin, paltin, anin și plop. Pădurea, care acoperă 50,14 % din teritoriu oferă o serie de resurse naturale cu valoare economică dintre care cele mai importante sunt lemnul și fructele de pădure (catina, maces și ciuperci de pădure).

Pe raza comunei Bozioru se află mai multe izvoare minerale. În zona satelor Buduile și Scaieni se găsesc aflorimente de sare.

8.2. Resurse de teren

Comuna Bozioru administrează în prezent un teritoriu de 3678,39 ha, reprezentând aproximativ 0,06 % din suprafața județului Buzău⁶.

Cea mai mare parte a teritoriului o reprezintă zona împădurită, 50,14% adică 1844,39 ha.

Pentru comuna Bozioru o importantă resursă de teren o constituie de asemenea pasunile și fanetele, care reprezintă 37,65 % din total suprafața, adică 1385,26 ha ocupând al doilea loc, după păduri, ca podere în total suprafața.

Structura terenului după modul de folosință

UM –ha-

	Folosința terenului	2004
1.	Arabil	6.05
2.	Pășuni naturale și fânețe	1385,26
3.	Livezi	222,90
4.	Vii și pepiniere viticole	0
5.	Pădure	1844,39
6.	Curți și clădiri	121,39

⁶ Județul Buzău are o suprafață de 610255 ha și cuprinde un număr de 5 centre urbane și 82 de comune.

7.	Alte terenuri	106,40
	Total	3678,39

Structura terenului agricol în anul 2004 UM –ha-

	Folosința terenului	2004
	AGRICOL, din care:	1614,21
1.	Arabil	6,05
3.	Pășuni	652,32
4.	Fânețe	732,94
5.	Vii și pepiniere viticole	0
6.	Livezi și pepiniere pomicele	222,90

*Sursa: Primăria Comunei Măgura

9. RESURSE FIZICE ȘI DE PRODUCȚIE

9.1 Terenuri în intravilan

Structura terenurilor cuprinse în intravilan poate fi urmărită prin analiza bilanțului teritorial întocmit și cuprinse în Planul urbanistic general (PUG) al localității elaborat în anul 1999.

Intravilanul comunei Bozioru este de 162,96 ha:

Bilanțul teritorial întocmit pentru PUG, indică faptul că 28,7% din intravilanul comunei se regăsește în satul Bozioru, iar diferența în celelalte sate ale comunei. În satul Bozioru este concentrată 34,98 % din populația totală a comunei.

9.2 Terenuri în proprietate publică

Inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al comunei, publicat în Monitorul Oficial nr. 621 bis din 22.08.2002, partea I a fost însușit prin hotărârea nr. 14/27.08.1999 modificată și completată prin Hotărârile nr. 19/20.07.2000 și 33/21.11.2000 de Consiliul Local al comunei Magura.

Acesta cuprinde ca bunuri imobile suprafețe de teren plantat, terenuri libere, parcuri, căi de circulație, poduri, rețele tehnico-edilitare și numeroase clădiri de interes public cu terenul lor aferent.

În total, patrimoniul public cuprinde 4,66 ha de teren, 36,5 km drumuri comunale, 67,90 km ulite satesti și drumuri de exploatare și 45 poduri și podețe.

9.3 Infrastructură tehnică

9.3.1 Alimentare cu apă și salubritate

În comuna Bozioru, alimentarea cu apă se realizează prin captări din surse de suprafață, lungimea simplă a rețelei fiind de 17,5 km. La rețeaua de alimentare cu apă sunt racordate satele Bozioru, Nucu, Gavanele, Fisici, Izvoarele Vavalucile și Ulmet.

Serviciul este asigurat de Primăria comunei Bozioru.

Volumul mediu de apă distribuit, se ridică la 5l/s la sursa, iar prețul/mc este în prezent de 1,20 lei.

La aceasta rețea de alimentare cu apă sunt racordate 235 de gospodării iar pentru satele neracordate la rețea sursa de apă pentru gospodăriile populației o constituie fântanile.

Comuna Bozioru nu dispune de rețea de canalizare și nici de stație de epurare.

Legat de faptul că nu există rețea de canalizare, stație de epurare a apelor uzate, și de colectarea defectuoasă a gunoierului menajer, serviciile publice deconcentrate de la nivelul județului cu competențe de monitorizare și control pe această linie, au sesizat o serie de probleme cu care se confruntă comunitatea locală, dintre care amintim:

⇒ Instalația comunei deservește doar 235 de gospodării. În anul 2008 au fost recoltate 10 de probe de apă din care nu s-au încadrat în parametri de potabilitate un număr de 2 probe, ceea ce reprezintă 20 %. Acest procent de probe necorespunzătoare se datorează sistemului de dezinfectie a apei în regim discontinuu, cu clorura de var – soluția de remediere fiind reprezentată de înlocuirea lui prin sistemul de dezinfectie cu clor gazos, asigurându-se astfel dozare permanentă și exactă a clorului activ și continuitatea tratării apei și încadrarea acestora în parametrii de potabilitate.

⇒ În prezent, îndepărtarea apelor reziduale se face prin fose septice vidanjabile iar realizarea rețelei de canalizare și a stației de epurare, sunt singurele soluții pentru o modalitate igienică de eliminare a apelor reziduale.

⇒ Prezența apelor uzate menajere laolaltă cu cele meteorice reprezintă un factor de risc major pentru sănătatea populației și conduc la degradarea mediului înconjurător, mai ales în zonele văilor naturale care nu sunt amenajate.

Reziduurile solide menajere sunt depozitate individual la gropile individuale din fiecare gospodărie care nu sunt ecologice și nu sunt autorizate sanitar. Pe teritoriul comunei, mai ales pe malul raului există depozite ocazionale de gunoi.

9.3.2 Rețeaua de drumuri

Deși căile de comunicație satisfac în prezent o bună parte a necesităților actuale, este de remarcat lipsa înbracamintii asfaltice pe toate drumurile comunale, starea proastă a carosabilului la unele drumuri, lipsa sau starea necorespunzătoare a trotuarelor și marcajelor, lipsa parcarilor amenajate, lipsa și neîntreținerea corespunzătoare a indicatoarelor rutiere și neasigurarea șanțurilor și rigolelor pentru scurgerea apelor pluviale.

Lungimea drumurilor comunale este de 36,5 km care nu sunt asfaltate pe toată lungimea, și aproximativ 23,5 km ulite sateli care nu sunt nici macar pietruite și balastate.

Zona mai bine echipată din punct de vedere al utilităților este satul reședință de comună, dar un handicap major îl reprezintă faptul că nu toate gospodăriile sunt racordate la rețeaua de alimentare cu apă precum și lipsa rețelei de canalizare.

9.4. Infrastructura socială

9.4.1. Educația

În comuna Bozioru există 5 unități de învățământ preșcolar, școlar primar și gimnazial.

În prezent, procesul de învățământ se desfășoară în 5 unități (1 grădinița cu program normal, 4 școli), în anul școlar 2007 - 2008 înregistrându-se un număr de 86 elevi și 20 preșcolari, care învață în 9 de săli de clasă; în învățământ sunt încadrate 16 persoane ca personal didactic, din care 1 educator și 15 învățători și profesori.

Toate unitățile școlare sunt autorizate sanitar.

9.4.2. Sănătatea

Referitor la infrastructura din domeniul sănătății, în prezent în comuna Bozioru funcționează 1 cabinet medical individual de familie. Acesta este deservit de un medic și 2 cadre medii sanitare. De asemenea, în satul reședință de comună funcționează o farmacie umană.

9.4.3. Cultura

În comună funcționează în prezent o bibliotecă publică, și 1 bibliotecă școlar. Biblioteca publică deține peste 7000 unități de bibliotecă, și are 250 utilizatori. Oferă publicului cititor următoarele servicii:

- Imprumut la domiciliu;
- Sala de lectură.

Comuna are două cămine culturale, în satele Bozioru și Ulmet care funcționează în clădiri care necesită reabilitare și dotare corespunzătoare.

10. RESURSE FINANCIARE

Sistemul de colectare și cuantumul taxelor și impozitelor locale sunt reglementate prin Legea finanțelor publice locale nr 273/2006 și Codul fiscal.

Impozitele și taxele locale la nivel de unitate administrativ-teritorială, se stabilesc și se aprobă anual prin hotărâre a consiliului local.

Principalele taxe și impozite care se colectează local sunt:

- Impozitul pe clădiri
- Impozitul și taxa pe teren
- Taxa pentru mijloace de transport
- Taxe pentru eliberarea certificatelor, avizelor și autorizațiilor
- Taxa pentru folosirea mijloacelor de reclamă și publicitate
- Taxe extrajudiciare de timbru
- Impozitul pe spectacole

Bugetul de venituri și cheltuieli al comunei în anii 2007 și 2008

Structura bugetului	2007	2008
Indicatori	Mii. lei	Mii. lei
A. VENITURI	2693	1771,16
Impozit pe profit		
Impozite și taxe de la populație	14	13
Taxe folosire teren	63	60
Impozit pe clădiri și terenuri persoane juridice	2	15
Taxe mijloace de transport persoane juridice	1	1
Alte impozite directe	5	5
Impozit pe spectacole		
Alte impozite indirecte	7	1
Vărsăminte din profitul net	100	
Vărsăminte de la instituțiile publice		
Diverse venituri	23	26
Venituri din valorificarea unor bunuri ale statului	6	4
Sume defalcate	397,4	140
Subvenții	761	244.16
Sume din TVA	1313.6	1262
Total	2693	1771.16
B. CHELTUIELI	2693	1771.16
Autorități executive	610	420
Învățământ	922	652
Sănătate		
Cultură	30	17
Asistență socială		
Servicii și dezvoltare publică	180	155
Transporturi și telecomunicații	540	136
Alte acțiuni economice	12	30
Alte acțiuni economice		
Total	2693	1771.16

Sursa: Primăria Comunei Bozioru

Analiza bugetului de venituri și cheltuieli pune în evidență dependența semnificativă de sumele primite de la bugetul de stat și care reprezintă aproximativ _____% din totalul veniturilor, la nivelul anului 2007 și _____% din totalul veniturilor, la nivelul anului 2008. Pe de altă parte aceste sume sunt cu destinație precizată și nu pot fi cheltuite pe programe și proiecte de dezvoltare locală. Colectarea veniturilor locale se realizează în proporție de _____% în anul 2007 și _____% în anul 2008.

11. MEDIUL EXTERN

Conjunctura macro-economică, caracterizată printr-un amplu proces de restructurare, la toate nivelurile, nu reprezintă un mediu favorabil unui proces de dezvoltare locală, decât în condițiile în care ar exista o strategie specifică, menită să ajute administrația locală să facă față provocărilor acestei perioade.

Principalele caracteristici sunt:

- privatizarea întreprinderilor de stat,
- modificarea piețelor locale și regionale,
- înăsprirea și schimbările rapide ale mediului concurențial,
- slaba dezvoltare a capacităților antreprenoriale la nivel local,
- mediul relativ inflaționist,
- accesul dificil la credite bancare
- un context legislativ și instituțional în continuă transformare, cu modificări frecvente, perturbatoare, care sporesc birocrăția internă a organizațiilor publice și private.

Principalele relații instituționale ale administrației locale se stabilesc cu:

- Consiliul Județean
- Instituția Prefectului Județului Buzău
- structurile deconcentrate ale Guvernului la nivel local
- companii naționale sau județene care asigură anumite servicii de administrare și distribuție a unor resurse (energie electrică, supravegherea resurselor de apă și a mediului, a pădurilor, întreținerea drumurilor naționale și județene etc.).
- organizații neguvernamentale și / sau firme de consultanță specializate în elaborarea de proiecte cu finanțare europeană.

Integrarea României în Uniunea Europeană, pe lângă dificultățile și costurile adaptării cadrului normativ și legislativ, va aduce și beneficii directe ale politicii de dezvoltare regională și rurală prin oportunitatea oferită de fondurile europene potențial accesibile în perioada 2007-2013. Acestea vin în sprijinul rezolvării problemelor cu care se confruntă comunitățile rurale, cum este și cazul Comunei Bozioru.

B - IDENTIFICAREA NEVOILOR SI PRIORITATILOR CETATENILOR ANCHETA DE OPINIE

- AXATĂ PE PROBLEMELE DIN COMUNA MAGURA - JUDEȚUL BUZĂU -

În cadrul proiectului “Subsidiaritate și dezvoltare locală” aplicat de Asociația Forda Buzău în parteneriat cu Instituția Prefectului – Județul Buzău și Fundația Parteneri pentru Dezvoltare Locală București, în zilele _____2009 a fost realizată o anchetă de opinie pe un eșantion reprezentativ de persoane din satele componente ale Comunei Bozioru. S-a încercat surprinderea percepției locuitorilor din comună cu privire la starea actuală a comunității.

Tematica abordată în ancheta de opinie aplicată a vizat următoarele aspecte:

- Raportarea cetățenilor la principalele evenimente din comună
 - laice
 - religioase
- conservarea sau pierderea tradițiilor și obiceiurilor din sate și comună
- care ar fi problemele cele mai importante cu care se confruntă cetățenii la nivel de sat și de comună
- ce probleme îi preocupă personal
- dacă doresc să fie consultați de decidenții politici și administrativi cu privire la problemele comunității
- raportarea factorilor locali de decizie la problemele cetățenilor
 - dacă organizează reuniuni de consultare a acestora
 - în ce măsură cunosc problemele comunităților satelor componente
 - în ce măsură se implică în rezolvarea acestora
- identificarea liderilor de opinie din fiecare sat și la nivel de comună

Astfel, în cercetarea de față ne propunem o armonizare între individ și autoritățile locale, cu privire la elaborarea în comun a unui Plan de dezvoltare locală pe perioada 2008 – 2013.